

Het donkerste uur is juist voor de dageraad....

RUIM dertig maanden geleden begon Japan zijn „militaire wandeling” door China, althans het „dacht” binnen hoogstens drie maanden heel China te kunnen veroveren zonder al te veel moeite en al te veel offers.

Na ruim dertig maanden is de „militaire wandeling” echter gebleken de hevigste, langdurigste, kostbaarste en meest beschamende oorlog in de Japansche geschiedenis te zijn.

Nooit heeft Japan in een oorlog zooveel soldaten en zooveel geld verloren, ook niet toen Japan een groote blanke mogendheid versloeg.

Nooit heeft het ook zooveel gezicht verloren als in deze Chineesche oorlog: stond het Japansche leger niet bekend als een van de dapperste, modernste en geweldigste legerscharen onder de hemel, en minachtte men de Chinees

niet als het lafste volk der aarde?

Eén geuniformeerde Japansche soldaat zou voldoende zijn om een heel regiment Chineesche soldaten op de vlucht te jagen.

Maar het lafste volk der aarde laat zich thans niet meer intimideeren door Japan en het vecht en zal blijven vechten niet met de moed der wanhoop, doch met het rotsvaste geloof in zijn uiteindelijke overwinning en het zegevieren van het Recht.

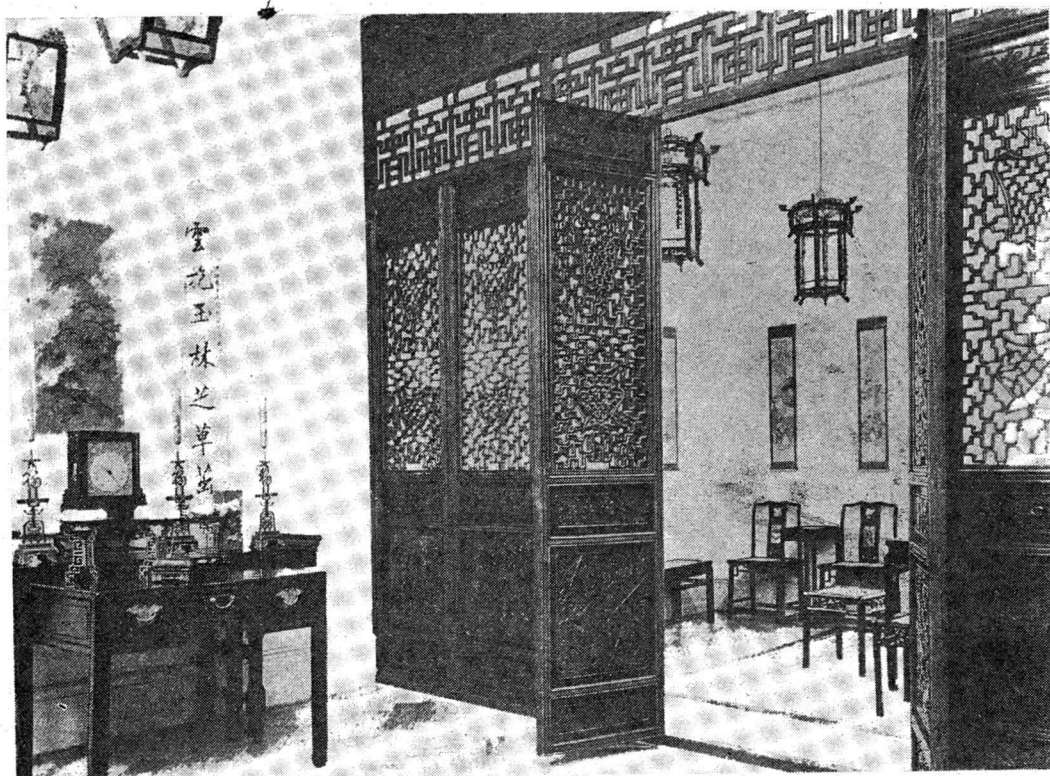
„Japan is gestuit op een verrassend hevig en taai verzet, dat dwong steeds verder te gaan tot het, ondanks gewonnen veldslagen en veroverde steden, in een positie is vastgelopen, waaruit het zich zonder een met een nederlaag gelijkstaand prestige-verlies niet meer kan terugtrekken” (Prof. J. v. Gelderen in „Soc. en Democr. Aug. 1939).

In die dertig maanden is heel wat gebeurd: Oostenrijk is verdwenen, Albanië opgeslokt, Tsechoslowakye is niet meer, Polen is overrompeld, doch het oude China geeft zich nog steeds niet gewonnen en nog steeds waait de Chineesche vlag over een gebied vele malen grooter dan menig Europeesch land bewoond door nog steeds een paar honderd millioen vrije Chineezers.

Wat China in die dertig maanden heeft geleden en verloren is niet in woorden uit te drukken, doch alles moge verloren zijn, de wil om zich te handhaven en de vastbeslotenheid om Japan tot het einde toe te weerstan zijn gebleven.

Het donkerste uur in de Chineesche geschiedenis schijnt gekomen te zijn, doch juist voor de nieuwe dageraad is de nacht het zwartst.....

Het China Instituut te Frankfurt a. M.

Een der vele zalen in Chineesche stijl van het China Instituut te Frankfurt. Wanneer kan het Bataviasche China Instituut een dergelijk clubgebouw rijk zijn?

Nicholas Roerich, een reïncarnatie van Hsia Kuei.

ROEERICH? Wellicht één uit de duizend heeft deze naam wel eens gehoord en toch behoort Nicholas Roerich tot een der grootste Russische schilders van onze tijd. Het is een groote verdienste van het Roerich Museum te Riga om een fraai, overvloedig geïllustreerd werk over deze merkwaardige kunstenaar te publiceeren van de hand van Barnett D. Conlan („Roerich”, The Roerich Museum, Riga, 1939).

Roerich kent het Oosten en heeft het lief; de immense bergreijen van de Himalaya en het woeste bergland van Tibet hebben hem geleerd hoe klein de mensch is in het heelal en hoe ontzaglijk het Onzegbare is naast de grove materie.

Ik kan mij best indenken, dat Roerich een reïncarnatie is van één der groote Chineesche schilders, een Ma Yuan of Hsia Kuei redivivus, zegt Conlan want "there is certainly a link between his art and the spirit of the ancient Chinese. Since the days of Ancient China no one has striven so consistently as Roerich has done to

paint the spirit of the mountains".

"From watching the work of several of the leaders of modern Chinese painting I have the impression that when China has finally assimilated Western technique and returned to her main tradition, the resulting style may be nearer to that of Roerich than to anything in the West. If the landscape painters of the Sung dynasty were to return and to begin work with our modern outlook and technique they would paint very much I believe like Roerich".

Zooals het half Westersch, half Oostersche Rusland niet alleen geografisch een brug vormt tusschen twee werelden, zoo is Roerich, die wat het Westen groot en Azië eerbiedigwaardig heeft gemaakt in zich verenigt, als het ware een artistiek kruispunt en zoo telt hij bewonderaars zoowel onder Aziaten als Westerlingen (Rabindranath Tagore, Maertelink, Gorki, Asit Kumar Haldar, Gordon Bottomley).

In zijn landschappen klopt de polsslag der natuur in haar soms

overweldigende grootschheid en eenvoud.

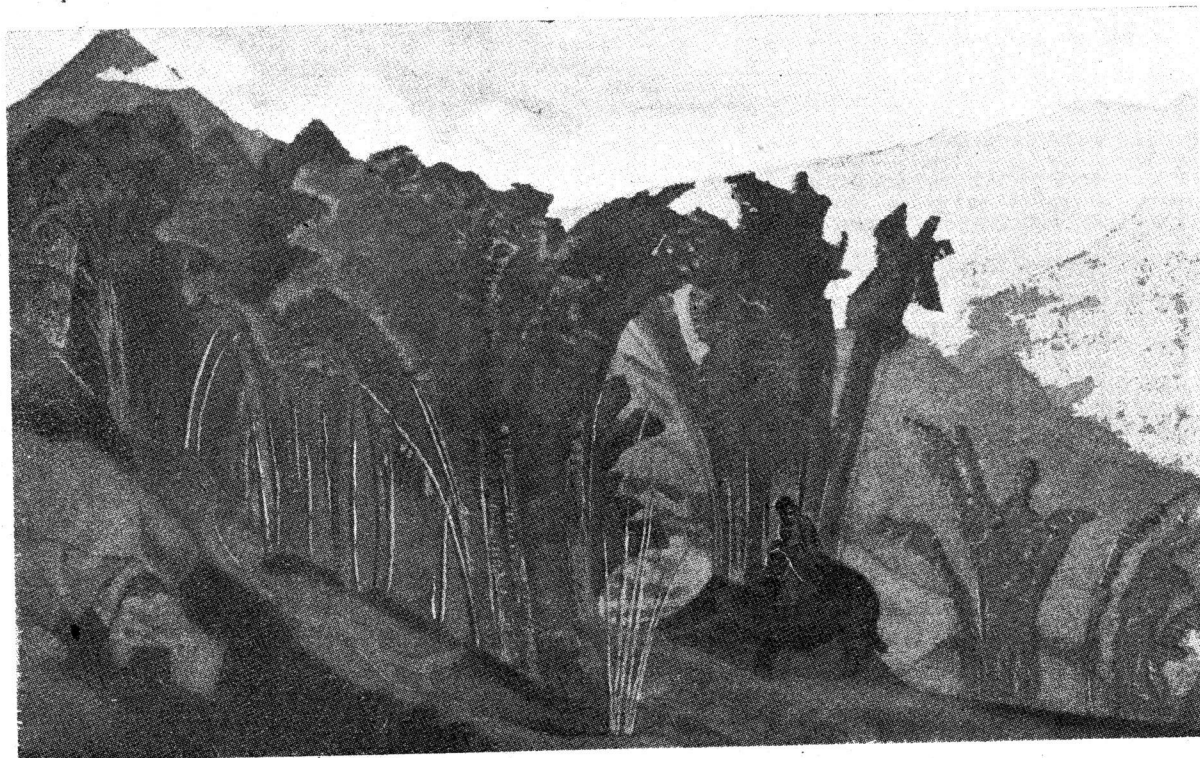
„The Boundary of Tibet" (in kleuren gereproduceerd in bovengecemd werk van Conlan) is etherisch als een landschap uit een ijle droom: een symphonie van klauw, paars en wit met over alles heen de gloed van een kunstenaars temperament.

Zoo schildert alleen iemand die eigen ziel in die der natuur heeft teruggevonden, die zich één weet met de Kosmos in een alles omvattende bezieling.

Twee van de talrijke reproducties in origineele kleuren in de Roerich-Museum-uitgave zijn resp. getiteld „Confucius" en „Lao Tze", de twee wijzen die de tegenpolen vormen van het Chineesche denken: Confucius gezeten in een antiek karretje, het werk van menschen handen, doch Lao Tze zittend op een karbouw, een natuurproduct als de natuurfilosoof zelf.

In „Chinese Mysticism and Modern Painting" heeft Georges Duthuit gewezen op de Chineesche invloed op vele moderne schilders, R.

„Lao Tze".

Teekening door Nicholas Roerich.

N. Roland Holst ziet in het werk van „Holland's meest verstilde schilder“, Jan Mankes, de geest van China schemeren, en nu leert Conlan ons Roerich kennen als een schilder, die Azië niet enkel met zijn oogen ontdekte en wiens werk daarom zooveel aanrakingspunten heeft met dat van de Oude Chineezzen of van een tijdgenoot als C. Yasaki.

EEN CHINEESCHE PARABEL.

door:

J. W. F. Werumeus Buning.

In een groot bosch woonde een pracht van een duizendpoot, en de regelmatigheid, de snelheid en de zekerheid van haar wandelingen hadden haar tot een aanzien gebracht als men onder het Chineseche ongedierte in duizend jaren niet gekend had. Evenwel: de jaloezie leerde op haar. Een afgunstige zwarte mier peinsde vier dagen zonder eten of drinken; glimlachte toen en wachtte de duizendpoot af op haar morgenwandeling.

En zij vroeg haar beleefd: O, ontelbaarvoetige, wonder van duizend zekerheden, hoe weet gij toch precies uw vierhonderdeenenvijftigste voet op te lichten na uw vierhonderdenvijftigste en vierhonderdneegenveertigste, zonder u ooit te vergissen?

De duizendpoot, die daarover van haar leven niet had nagedacht, gelijk geen enkele duizendpoot het ooit deed, begon te denken. Zij dacht en zij dacht, en naarmate zij zich haar probleem bewust werd raakte zij in de war, werd onzeker, begon haar dozijnen extremiteiten te tellen, zette ze verkeerd neer, raakte haar weg kwijt en stierf ellendig, nadat zij van louter denken geen poot meer bewegen durfde.

EEN CHINEESCHE ANECDOTE.

Een Chineseche priester, die vegetariër en celibatair diende te zijn kwam volgeladen van de markt thuis.

Een kennis die hem ook vleesch thuis zag brengen vroeg hem verwonderd:

„Wat is dat! Eet jij vleesch??!“

„Ach, wat zal ik zeggen! Het is wel niet zoals het hoort, doch mijn schoonmoeder is nu eenmaal vandaag jarig!“

EEN WOORD VAN WANG YANG MING.

„Weten is het beginsel van de daad en daden zijn weten in uitvoering“ (知是行的主意。行是知的工夫).

„Tibetaansch bergmeer“.

OOSTERSCHE SPREEKWOORDEN.

Bestudeer het verleden en gij zult de toekomst kennen (Chineesch).

Koop het hiernamaals met dit aardse leven, opdat gij beide zult winnen (Arabisch).

Geld maakt zelfs ijzer drijvende (Bengaalsch).

Elke visch, die ontsnapt, lijkt groot (Turksch).

Het oog van de naald is groot genoeg voor twee vrienden; de heele wereld is te klein voor twee vijanden (Perzisch).

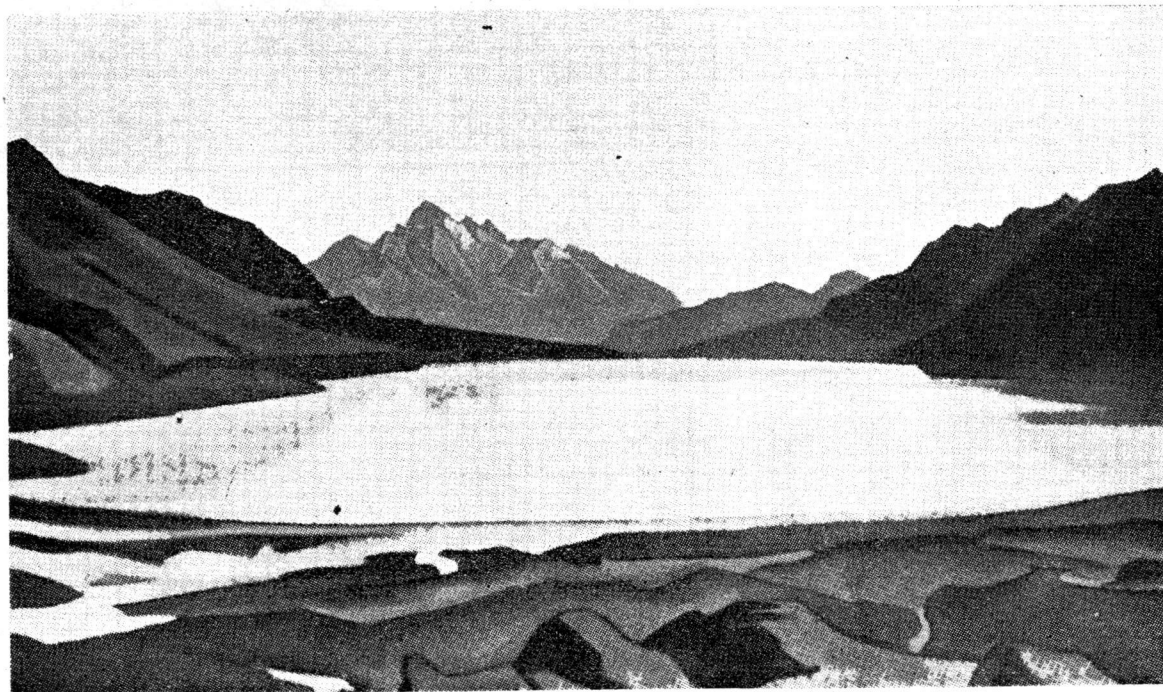
Een goed woord kan drie wintermaanden verwarmen (Japansh).

Als men naar boven spuugt, valt het speeksel op eigen gezicht (Siamesch).

Als gij voor één dag weggaat, neem dan voedsel voor twee dagen mee (Mongoolsch).

De eene hand wast de andere en beide wasschen het gezicht schoon (Koerdisch).

Wie als een slaaf werkt, eet als een koning (Punjabisch).

Teekening van N. Roerich (1936).

Anecdotes betreffende groote mannen.

BISMARCK droeg graag zijn uniform en de ober van een restaurant, waar hij dikwijls kwam zag hem dan ook nooit anders dan als militair gekleed.

Op een keer kwam hij echter in civiel en de ober herkende hem dan ook eerst niet; toen hij echter bemerkte dat Bismarck in zijn restaurant zat, kwam hij dadelijk naar hem toe om zijn verontschuldiging aan te bieden, omdat hij niet dadelijk was komen toeschieten. Bismarck antwoordde echter glimlachend: „Mein Lieber, gij zijt al net als de Franschen. Die hebben ons Duitschers ook pas kennen geleerd als wij in uniform waren!”

Bij een hofbal zag Moltke met de kroonprins een schoone hofdame naderen. Toen de dame de kroonprins zag weifelde zij of zij door zou loopen, doch de kroonprins zeide tot haar: „Passez, beauté!”

Niet lang daarna kwam een bejaarde dame te voorschijn, die eens om haar schoonheid beroemd was.

Moltke fluisterde toen tot de kroonprins: „Beauté passée!”

Als Napoleon slecht geluimd was, sprak hij meestal Italiaansch. Tijdens zijn eerste Italiaansche veldtocht, toen hij nog generaal Bonaparte was, was hij zeer gebeten op de burgemeester van een stad, die hardnekkig weerstand had geboden.

Hij beet in het Italiaansch de burgemeester toe: „Tutti Italiani sono parabutti” (Alle Italianen zijn schurken), waarop de burgemeester prompt antwoordde: „No tutti, ma bona parte (Niet allen, maar een groot deel).

„Een groot deel” in het Italiaansch klinkt namelijk als Napoleons naam: Bonaparte!

G. B. Shaw moest zijn belastingbiljet invullen en bij de vraag: „Wie profiteert mede van Uw inkomen?” gaf hij het volgende korte antwoord:

„De fiscus!”

Toen de Engelsche admiraal Duncan op het punt stond slaags te geraken met de Hollandsche admiraal De Winter, moedigde hij zijn mannen aan met de volgende woorden:

„Jongens, denk er om, dat wij straks met een zeer barren Winter te doen krijgen! Het is dus noodig een goed en warm vuur te onderhouden!”

Lord Chesterfield botste op straat tegen iemand aan, die hem woedend afsnauwde: „Ik ga niet op zij voor een schoff!”

„Ik wel,” antwoordde Lord Chesterfield koeltjes en liep door.

Een adellijke schoone zei eens in tegenwoordigheid van de Prins van Wales: „Ik wou, dat ik mijn eigen

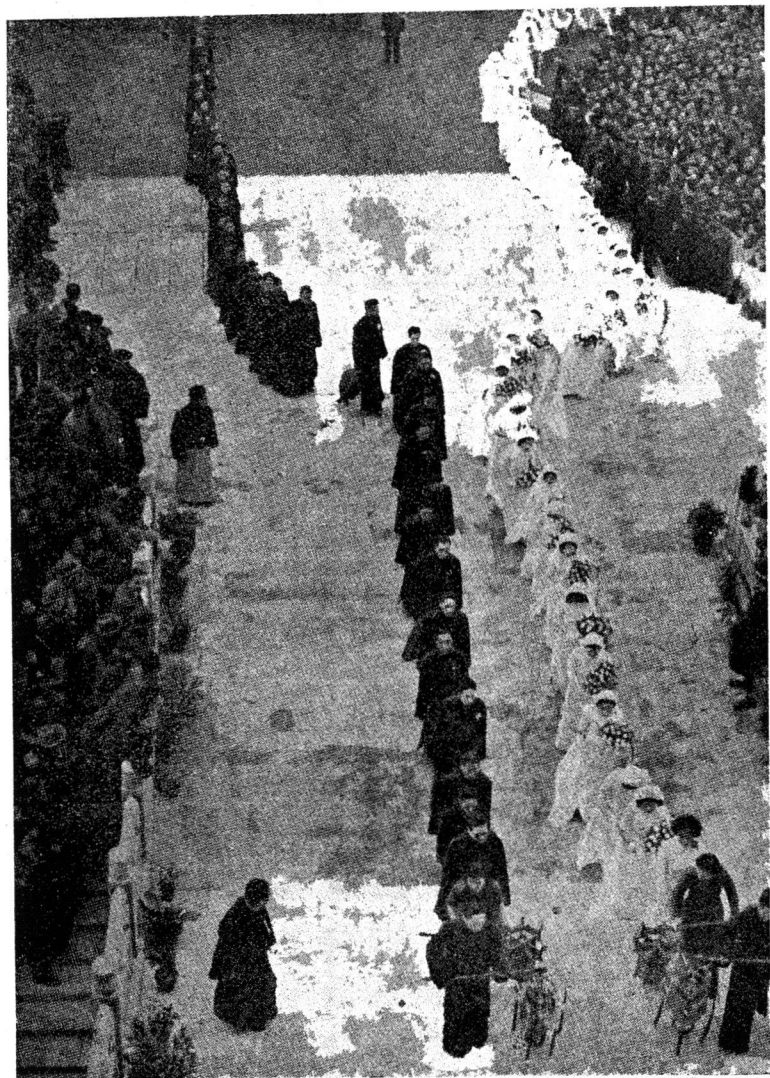
brood moest verdienen! Dan zou ik huizen willen decoreren”.

„Door er zelf in te wonen, Lady?” was het galante antwoord van de Prins.

WHAT IS IN A NAME?

Weet gij dat Gladstone ook de naam is van een reistasch, Victoria ook die van een Tjituig, Chateaubriand ook die van een soort Fransche biefstuk en dat „Viribus Unitis” de naam is van een groot Costenrijksch oorlogschip en van een..... boekhandel op Java?

Het eerste massa-huwelijk in Shanghai (in 1935).

Tientallen bruidsparen vormen een lange, levende keten tusschen Voorouders en Nageslacht, tusschen Verleden en Toekomst.

Waar Oost en West elkaar ontmoeten.

Voor de Oost Aziat in het algemeen en de Chinees in het bijzonder bestaan feitelijk geen „onbezielde” wezens; alles is bezielde en zelfs steenen of rotsen leven hun eigen leven.

De ingebeelde mensch is geen „Heer” der schepping, doch het Heelal is heer van alles en allen.

Als de Chineesche dichter zich verwant voelt met bloemen en planten, bergen en rotsen dan klinkt dat misschien eenigszins vreemd voor Westersche ooren.

Maar niemand minder dan Franciscus van Assissi spreekt van broeder valk, broeder zoon en preekt voor vogels en krekels en één van de diepzinnigste denkers van het Westen als Fechner noemt de plantenwereld bezielde en zijn „Nanna oder über das Seelenleben der Pflanzen” doet sterk denken aan de groote Hindoe-geleerde Sir Jagadis Chunder Bose, die in zijn „Response in the Living and Non-living” en zijn „Researches on Irritability of Plants” aan de hand van tal van nauwkeurige experimenten heeft aangetoond, dat ook de plant meer is dan slechts onbezielde stof.

Hoe nauw naderen het Westen en Oosten elkaar als men Fechner met Bose vergelijkt, als men het Tat-twam-asi-beginsel naast de volgende woorden van de Westersche psycholoog plaatst;

„Du hattest wohl den Stolz gehabt, du seiest etwas für dich als einzelner Mensch. Lerne jetzt, dich auch fühlen im Zusammenhang mit der Erde und mit allen irdischen Wesen. Aber denke dir den Zusammenhang nicht bloss äußerlich und tot..... sondern denke dir den Zusammenhang organisch und lebendig, vor allem geistig, wie du zusammen mit ihnen und mit allen, die vor dir waren und nach dir sein werden, berufen bist, das Leben eines höheren Geistes zu erfüllen” (Zend Avesta, S. 26).

Ook Lao Tze en Chwang Tze hebben hun werken met het idee der Albezieling doorgloeid: waar gij ook een ding verbergt, hetzij groot of klein, steeds is er kans op verlies; maar bergt gij het Heelal in het Heelal dan kan niets meer verloren gaan.

In Tao leidt alles een Al-Eenig leven en ook Meister Eckhart zegt

„Waar het creatuurlijke eindigt, vangt God aan”.

Laat ons tot besluit aan het begin van het nieuwe Chineesche jaar nog éénmaal de woorden van Fechner aanhalen:

„Während wir uns noch der Reife freuen, bangt uns auch schon

vor dem Blätterfalle; der Winter steht vor der Tür. Doch jedem Winter folgt ein neuer Frühling, und jedes neue Jahr geht über das alte hinaus, wo erstorben bleibt das Jährige, doch weiter treibt und blüht das Ewige”. (S. 163).

„Woedende golven”.

Teekening van Sarada Charan Ukil (India).

De politieke beteekenis van het Chineesche schrift.

MEN hoort vaak — ook door Chineezers! — beweren, dat hoe vlugger het Chineesche schrift over boord gegooid wordt, hoe beter.

Het Chineesche schrift heeft zeker zijn schaduwzijden, maar zijn cultureele en politieke beteekenis is niet te overschatten.

Het is juist het Chineesche schrift, dat de klankveranderingen der taal door de eeuwen heen *niet* volgt, dat het Chineesche volk heeft belet uiteen te vallen in zoveel volkjes met elk een eigen dialect.

Het Chineesche schrift overkapt het taal - en volksgeheel en geeft aan 400 miljoen menschen althans één gemeenschappelijke schrijftaal, al verschillen de mondelinge talen ook nog zoo zeer van elkaar. Kenneth Scott Latourette zegt dan ook in „The Development of China” (p. 114) van het Chineesche schrift terecht het volgende:

“The centuries of effort by scholars of taste and intellect have resulted in a written language notable for its richness of expression and its niceties of meaning. In the hands of a master it becomes a rare vehicle for the expression of thought. New combinations of characters are readily produced to express new ideas. The language is remarkably adjustable to such changes in thought as are taking place to-day and to the new ideas and new objects that are coming in from the West.

The written language thus developed has had and to-day still has many advantageous features. In addition to its richness and its flexibility, it is a tie which binds the different parts of the empire together. The vernacular developments dialects so different that they are mutually almost unintelligible, but the written language is the

same throughout the empire; scholars who cannot understand each other's speech can still read the same books and communicate by writing. The local pronunciations of the characters differ, but the written language appeals to the eye rather than to the ear, and hence is independent of the variations in dialect that are certain to develop in a land as large as China when communication is as difficult as it has been. It is an element of unity which has had no small part in holding the nation together.”

ERGER DAN EEN VIJAND.

„Als ik opium zie wordt ik nijziger dan wanneer ik mijn vijand zie!”

Generaal Feng Yu Hsiang, Een autobiografie.

Zee en Wolken.

Foto: Tjong Sioe Kioen, Batavia Centrum.

CHINESISCHE LEBENSWEISHEIT.

„Die Chinesische Lebensweisheit ist sicher etwas, das für uns ungewein wertvoll ist, teils als Ergänzung dessen, was wir haben, teils als Bestärkung in gewissen wertvollen Richtungen unseres eignen Erlebens. Sie kann dazu dienen, den Verinnerlichungsprozess in Bahnen zu lenken, auf denen er die Berührung mit der realen Welt nicht zu verlieren braucht..... Denn auch die Chinesische Lebensweisheit wendet sich bewusst der Gestaltung der Wirklichkeit zu, nur dasz nicht die Welt der Sachen, sondern die Welt des Menschen in ihrem Mittelpunkt steht. So werden wir gerade aus der zentralen Tendenz der Chingischen Lebensweisheit viel Wertvolles zu lernen haben“.

Prof. Dr. R. Wilhelm,
Chinesische Lebensweisheit, S. 103.

AFHGRISMEN VAN LIN YUTANG.

De Chinesische filosoof is er een, die droomt met één oog open. (The Importance of Living, p. 1).

*

Iedere echtgenootte zonder kinderen is een maitresse. (Id. p. 180).

*

Men vindt zijn eigen stijl door zich zelf te vinden. (Id. p. 387).

*

De kleeding der vrouwen is slechts variaties van de eeuwige strijd tusschen het geoorloofde verlangen om zich te kleeden en het ongeoorloofde verlangen om zich te ontkleeden (in „Vogue“).

*

De Chineezzen zijn van nature grootere Taoisten dan dat zij Confucianisten zijn door cultuur. (My country and my people, p. 56).

*

Van alle vrouwenrechten is het grootste moeder te zijn. (Id. p. 152).

*

Slechts jong China had een ziel. (Letters of a Chinese Amazon, p. VI).

LEIBNIZ EN..... PRIESTLY.

De beroemde Leibniz schreef in 1697, dat men Chinesische zendingen naar Europa moest uitnodigen om wat van hen te leeren: „Derart wahrlich scheint mir die Zustand unserer Verhältnisse zu sein, bei dem die Sittenverderbnis ins Ungeheure anwächst, dass man es fast fuer notwendig halten sollte, dass Missionare der Chinesen zu uns gesandt werden“.

De bekende Engelsche schrijver J. B. Priestly voorspelde in 1939 de opkomst van een nieuw China „to

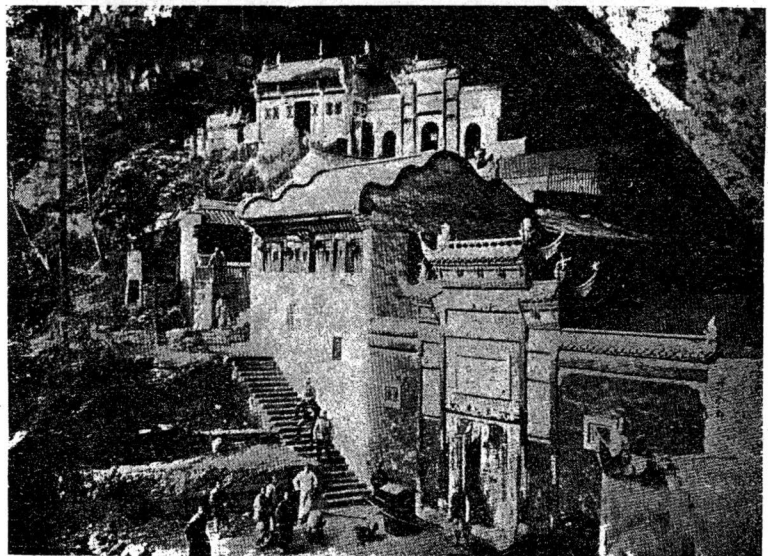
which we shall go — if we do not do so already — not to teach, but to learn“.

De emancipatie der Chinesche vrouw.

Een school voor vrouwelijke politieagenten te Hangchow.

Een rotstempeltje nabij Tsingtao.

De dichter Su Tung Po.

BERUSTING.

door

Su Tung Po (1036—1101)

鳥樂忘置罟 我詩雖云拙
魚樂忘鉤餌 心平聲韻和
何必擇所安 年來煩惱盡
滔滔天下是 古井無由波

In zijn vreugd vergeet de vogel het vangnet,
De visch in zijn element de hengel.
Waarom naar een rustpunt uit te zien.
Waar alles verder stroomt en stroomt?

Mijn zang moge geen genade vinden,
Vredig is mijn hart en harmonisch mijn klank.
Sedert jaren voel ik leed noch smart:
Een oude bron ben ik zonder golvenslag.

EEN LITERAIR CURIOSUM.

Keizer Han Wu Ti (140—87 v. C.) van de Han-dynastie had een gemalin (Tsin Na) waar hij veel van hield en toen deze vrouw stierf was de keizer ontroostbaar over dit smartelijke verlies.

Naar aanleiding van dit historisch gegeven heeft Ludwig August Unzer een gedicht gemaakt, dat wel merkwaardig is, want het Duitsche gedicht is doorspekt met Chineesche namen en zelfs een heele Chineesche spreuk kwam er bij te pas.

Het gedicht dateert van omstreeks 1772 en is getiteld: „Vou-ti (Wu Ti) bey Tsin-nas Grabe”.

Een klein gedeelte van dit gedicht luidt als volgt:

Nicht im Buchstaben *Kang*
Töne mein Jammergesang
Ach! in dem weichen Tone *Yeou*
Suche, *Vou-ti*, die verlorne Ruh!
Se se ju se seng!
Goldne Regel, deiner eingedenk,
Will ich hier, in finstern Wüsteneyen,
Meiner *Tsin-na* ewig Thränen weyhen!

Unzer heeft bij zijn Chineesch-Duitsch gedicht de noodzakelijke verklaringen toegevoegd.

Kang en *Yeou* zijn aan de I Ching ontleend en drukken resp. het sterke en het zachte uit.

„*Se se ju se seng*” vertaalt hij met „Ehret die Todten, wie ihr die Lebendigen geehrt habt”.

TWEE EX-GEZANTEN, EEN MEENING.

„Whatever the future may bring, China will outlive every danger, endure all sufferings and — smiling, patiently — emerge from all troubles to face life, to cultivate her soil, to beget children, and to hold her place under the sun”.

W. J. R. Thorbecke, in 1935 (Introd. E. Thorbecke, People in China).

“Of course China will remain China. There is no need to ask in despair, “What will become of China?”... She will go on breeding countless children who will grow up into millions of sober, intelligent, hard-working Chinese with the same characteristics as their forebears. They in their turn will have a voice in the creation of a “New Order in Asia”.

W. J. Oudendyk in 1939 (Ways and by-ways in diplomacy, p. 373).

EPITAAF VAN CONFUCIUS.

Aan elke sneeuw ontspruiten anemonen
Bij oude graven worden kinderen groot,
Wij die aan d'aaderand bij bronnen wonen
Zien den zonsopgang voor het morgenrood

De vloed zal steeds de barre rots ontvluchten,
De maan 's nachts vrouwen lokken aan het glas.
De herfst toont, eeuwig trots, weer purpen vruchten,
Eeuwig de krekkel sjirpen zal in 't gras

Er loopen paarden leeg met lossen teugel,
Reeds waait de tijd den roem weg van den slag,
Wat blijft van 't heldendom? Een weeke heuvel
Die onkruid voert als flarden van een vlag.

(Uit Slauerhoff, Yoeng Poe Tsjoeng).

HET RIJMT.....

Een Fransche winkelier wilde zijn
vreugde uiten over de nauwe sa-
menwerking tusschen Frankrijk en
Engeland en liet daarom op zijn
winkelruit schilderen:

Liberté, Egalité, Fraternité
Honni soit qui mal y pense!

GALANT.

Onderwijzer: „De stier en de koe
is in de wei”. Wat is fout in deze
zin, Goan?”

Leerling: „De dame moet het
eerst worden genoemd.”

Bali-tempel.

Foto: Studio, Malang.

DE EVOLUTIE GEDACHTE IN HET OOSTEN.

In Hu Shih's werk over „The development of the logical method in ancient China” kan men het een en ander lezen over de evolutie-gedachte in Oud China en ook onder de Oude Wijzen van Perzie vindt men een denker als de Sufi-dichter Rumi, die reeds in de dertiende eeuw zong:

Im Mineralreich fing die Menschheit an,
und ging zum Pflanzenreich über dann.
Dort lebte sie Aonen ungemessen
und hat den Mineralzustand vergessen.
Als sie ins Tierreich dann den Weg gefunden,
Da war das Pflanzenreich ihr auch entschwunden,
Bis auf die Sehnsucht, die ins Grüne zieht,
besonders wenn der holde Lenz erglüht.
Sie gleicht dem Sehnen, welches unbewusst
die Kinder hinzieht zu der Mutter Brust”.

(Uit: Ferger, Magie und Mystik, p. 135).

VEELEISCHEND.

Hitler ontving voor de laatste maal de Poolsche gezant Lipski en zei: „Wat ik wensch, is onze oorspronkelijke grenzen van 1918.....” „Voor Christus?” vroeg gemaakt naief de gezant van Polen.

NOGIT ZAT.

De Lithauers kunnen maar niet vergeten, dat het laatste dorp aan de Memel-Lithauensche grens de veelbeteekenende naam draagt vanNimmersatt!
Noment est omen.

UITSPRAKEN VAN MADAM CHIANG KAI SHEK.

„Als ik naar China kijk, ben ik trotsch een Chineesche vrouw te zijn”.

„Wij in China zullen door vechten zoo lang als wij daar toe in staat zijn. Als wij ondergaan in nederlaag, zal onze nederlaag een eervolle zijn. Maar China's verlies zal het verlies der wereld beteekenen”.

„Wat vandaag in China geschiedt, kan morgen door U worden ondergaan”.

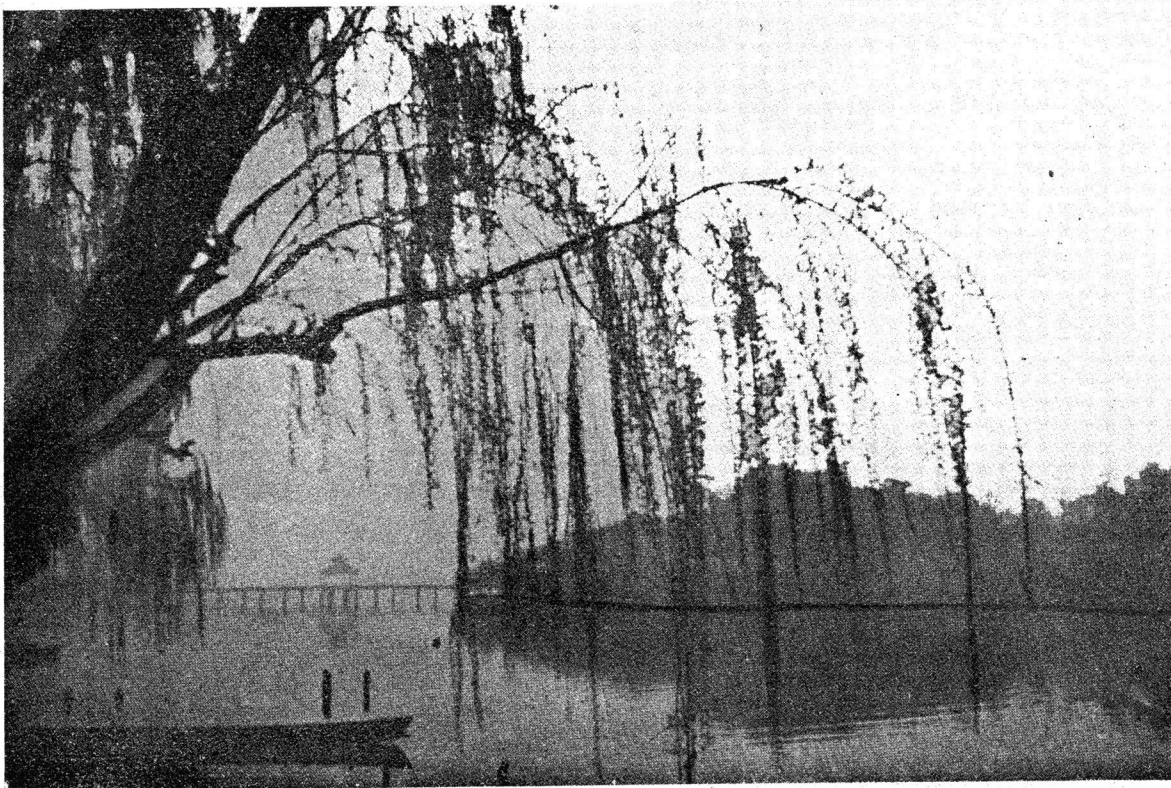
„Ik heb vaak vaak honderd per cent moeite besteed om één per cent resultaat te kunnen boeken”.

LETTERLIJK GENOMEN.

„Wat zeg je? Heeft Hendrik die rijke oude juffrouw getrouwd? En hij beweerde altijd, dat een geldhuwelijk het laatste zou zijn, wat hij doen zou.”

„Nu ja, sedertdien doet hij ook niets meer!”

Moci China.

De „Si Hu” te Hangchow.

Riet en water.

Een teekening van Jo Spier voor de 40e druk van de „Camera Obscura”. In ons weekblad van 23 April 1938 vindt men een artikeltje over deze „meest Chineesche onder de levende Hollandsche teekenaars”.

RIET PLUKKEN.

Wij moesten riet gaan plukken:
Lang riet waar wind in ritselt,
Waarvan men manden vlecht
En mochten in een boot
't Vijfvoudig meer bevaren,
Bereikten 't eiland lang voor noen,
Wij lagen 's avonds nog in 't gras,
En hadden niet een handvol riet
Geplukt om mee naar huis te gaan

(Slauerhoff, Yoeng Poe-Tsjoeng).

OOST EN WEST.

„Deze mengeling van Westen en Costen zal een gewichtig en schoon gevolg hebben, namelijk dat de Edelen vanzelf uit de klusters van hun taal wegekomen. Ook als zij zich op de samenkomsten van een der meest verspreide cultuurtalen bedienen..... zoo worden zij gedwongen al het lokale, idiomatische en beperkte te vermijden”.

Frederik van Eeden, De geestelijke verovering der wereld, p. 72.

CHINA LYRISCH.

„China erscheint mir ganz und gar lyrisch, die Landschaft ebenso wie das Drama oder die Farben und Stoffe der Kleider — ich meine besonders die köstlichen Seiden, Damaste und Brokate der Frauentracht, ihre hold geblühten Muster, das zarte Rosa, Lichtblau, Gelb, Hellgrün, und ihre Zusammenstellung zu süßesten Klängen”.

G. Fischer, Wanderfahrten eines Kunstf. in China und Japan, S. 236.

CHINA EN..... REMBRANDT.

„Er is in Holland een meester wiens vizie en penseelstreek de Chineesche meesters evenzeer nabijkomt, als zijn schilderijen er ver van af staan: het zijn de teekeningen, zoogenaamde schetsen, van Rembrandt. In gansch de kunst van Europa is hij bijkans de eenige, die in zoo grootschen eenvoud, met zoo summiere penseelhalen zooveel vermocht uit te drukken als die oude Chineezen.”

Jan Poortenaar (Inl. tot Binyon's „De Jap. prent en het Chin. schilderij”).

Chineesche cultuur.

door:

W. J. OUDENDIJK. ¹⁾.

HOE langer ik in China leefde, hoe meer ik het Chineesche leven lief had en hoe meer ik de Chineesche beschaving bewonderde. Haar voornaamste doel was de vrede en de vreugde van het leven met de eenvoudige geneugten, die met een iegelijk biedt.

Er was een klein thee-huisje buiten de Hsi Pien Men, of Westelijke Stadspoort. Het was gebouwd van *t'u pi*, of kleiblokjes, met een gepleisterd dak en vensters van papier, en knusjes genesteld tusschen enkele treurwilgen op de groene oevers van een heldere snelstroomende beek. Er waren vier of vijf tafels van metselwerk en grijs gepleisterd, onder een *péng*, of matten dakje op hooge palen, tegen de zon en het sterke licht. Op een van de smalle houten bankjes, met een kopje voor me en een pot slappe maar geurige thee, die slechts een halve stuiver kostte, zat ik vaak, als de hoeren van het platteland, te genieten van de koelte in de schaduw, het gemurmel van het water in de beek, en het gezicht van kameelen, die hun langzaam wiegenden gang voor een oogenblikje staakten om 'een verfrischende teug' water te drinken, voordat zij hun lange vermoeide reis voortzetten. Na hen placht een kudde oude schapen en geiten te komen.

Zij behoorden aan het groote Taoistische „Witte Wolk Klooster”, Po Yun Kuan, vlak bij, en stonden onder de hoede van een zeer oude monnik met een langen grijzen baard, die langzaam aan kwam strompelen, steunende op zijn herderstaf. Zijn lang blauw monnikskleed met zwarte kraag was donker en glimmend van het vuil van vele tientallen jaren, en zijn opmerkelijk diep gerimpeld gezicht, dat waarschijnlijk nooit was gewasschen, sinds hij het klooster binnentrad als een jonge noviet, had een droomerige uitdrukking, alsof zijn gedachten niet langer van deze wereld waren. Misschien waren zij dat ook niet; hoogst waarschijnlijk toefden zij negens.

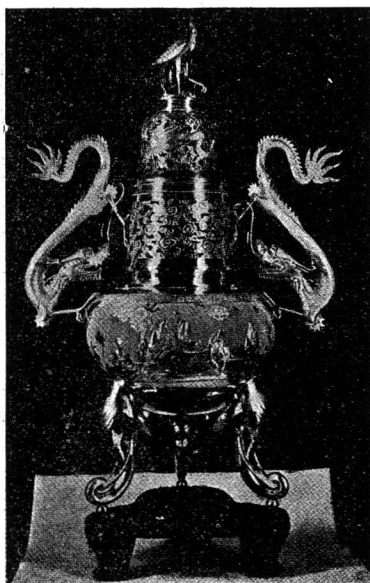
Maar hij en zijn kudde onder de treurwilgen completeerden ongetwijfeld het bekoorlijke oud Chineesche schilderij.

Nog kan ik de Chineesche bezoekers van de herberg zien, zooals zij daar stil hun thee met kleine teugjes zaten te slurpen, enkelen zwijgend een partij schaak spelende en hun waterpijpen rookende, allen bedaard tevreden en voldaan, ondanks hun armoede, belevende het ware geluk, dat de Chineesche beschaving hun heeft kunnen geven sinds onheugelijke tijden. Waarschijnlijk hadden hun grootvaders en overgrootvaders vóór hen daar gezeten en hadden zij genoten van hetzelfde landschap.

Ik herinner mij, hoe het eens plotseling tot mij doordrong, hoe onbelangrijk de tijd is in de Chineesche levensbeschouwing. Op het terras van het beroemde Buddhisten-klooster Chieh Tai Sze, op de Westelijke Heuvels, een 'geliefde plaats voor excursies en picnics van buitenlanders, met het uitzicht over de boschbedekte heuvels en de verafgelegen dorpen daar beneden, stonden twee eerwaardige pijnboomen, afgeleefd in

hun hoogen ouderdom en niet meer in staat om hun verzwakte takken uit te strekken zonder de krachtige steun van stevige palen en zuilen van metselwerk. De legende vertelde, dat zij daar werden geplant in den tijd, dat die tempel werd opgericht in de dagen van de T'ang dynastie, toen Karel de Groote het Carolingische Keizerrijk in Europa regeerde. Maar op zekeren dag bezweek één van die achtenswaardige oudjes, die elkaar gedurende meer dan dertien honderd jaar gezelschap hadden gehouden, van ouderdom, en moest natuurlijk worden vervangen, al ware het alleen maar ter wille van de symmetrie; en vast en zeker was die symmetrie in de oogen van den ouden abt heelemaal hersteld, zooals ik de dingen vond den daarop volgenden keer, dat ik naar den tempel toeliep van uit het dorp Mentoukou, want een nieuwe boom heeft de plaats ingenomen van den overleden makker; hij was pas zeven of acht inches hoog en had een bamboehokje om zich heen, zoodat bezoekers hem niet zonder het te merken onder den voet zouden loopen. Daar stond hij dan, dapper zijn plicht vervullende als wachter van de schilderachtige oude poort in den verweerden, warmen, bruinachtig rossen tempelmuur tezamen met zijn seniele collega aan den anderen kant. Het zou misschien een tachtig jaar of een eeuw duren voordat hij een volwassen boom zou zijn, maar wat deed het er toe? Ik kon niet nalaten me af te vragen, hoe China er uit zou zien, als deze jeugdige schildwacht op zijn beurt een zwakke oude beverige stumper van duizend jaar zou zijn geworden. Zijn voorganger had bij slot van rekening heelemaal geen treffende veranderingen gezien. Gedurende den langen tijd, dat hij op wacht stond, had het Chineesche leven zich voortbewogen langs dezelfde oude groeven; dynastieën kwamen en gingen, maar dat was alles. De zeden en gewoonten van het volk waren niet merkbaar veranderd. Dezelfde klassieken werden gelezen en uit het hoofd geleerd. Dezelfde sutra's werden in den tempel gezongen door de priesters en monniken. Dezelfde tempelklokken hadden dezelfde melodieuze droeve

Zilveren Chineesche vaas.

Aangeboden aan Sir W. J. Oudendijk door de Chineesche minister van buitenlandsche zaken.

1) Ontl. aan „Ways and by-ways in diplomacy”, het pas verschenen werk van den Nederl. ex-gezant te Peiping.

Een Chineesche bisschop spreekt!

tonen laten hoorén, trillende en wegstervende over de velden, waar de landman had geloopen in het zweet zijns aanschijns achter dezelfde primitieve ploeg, en vrouwen waren gekomen om te knielen voor de genadige Kwan Yin met een bede om kinderen, en hadden dezelfde gele bidstokjes aangestoken die hun geurige blauwe rook krullend hadden opgezonden naar het vredig gelaat van degene, „die luistert naar de gebeden.”

Maar dit kleine jonge boompje? In de weinige jaren, die zijn vervlogen, sinds ik zijn drie kleine kwastjes groene naalden even boven den grond zag uitsteken, is China reeds grondiger veranderd dan tevoren in duizend jaren, en wat zal er bewaard blijven van China's oude beschaving, thans gebeukt door het Christendom, Westersche wetenschappen, industrialisatie, de republikeinsche leer, het Marxisme en het Communisme?

CHINA EN DE WERELD.

„Wenn schon Japans Eintritt in die Weltgeschichte für die Menschheit nach allen Seiten hin äusserst wichtige und spürbare Folgen gehabt hat, wieviel mehr wird das Einmünden Chinas in den groszen allgemeinen Strom der Geschichte, wenn es sich erst wirklich vollzogen hat, seine Wirkung üben”.

Prof. H. Hackman (in „Sinnich” XII, 5/6).

ONSTERFELIJK CHINA.

„Alle Stürme, die über das Land dahinbrausten, konnten es nicht in seinen Kern erschüttern. Dynastien kamen und gingen, die Grenzen erweiterten oder verengten sich, innere Zwiste rissen die Teile auseinander — das Riesenreich blieb oder tauchte immer wieder neu gefestigt aus den Fluten empor”.

D. von Mikusch (in Helfritz, Ewigkeit und Wandel im Fernen Oosten).

THOREAU EN HET OOSTEN.

„How thrilling a noble sentiment in the oldest books — in Homer, the Zendavesta, or Confucius! It is a strain of music wafted down to us on the breeze of time, through the aisles of innumerable ages. By its very nobleness it is made near and audible to us”.

Thoreau, Journal, I, 55.

Bisschop Paul Yu Pin (te Nanking), die over de Japansche agressie o. m. zei: „Geestelijke en moreele verwarring is de reden, waarom de Japansche legerscharen onze vreedzame bevolking met een glimlach bombardeeren, onze ouden van dagen, onze vrouwen, onze gewonden, onze kinderen en waarom zij een nieuwe rivier over China doen stroomen, de rivier van Chineesch bloed” (Uit „The Voice of the Church in China”, p. 63).

Het verzamelen van gegevens over Chineez.

Door:
NIO JOE LAN.

HET is een moeilijk te ontkennen feit, dat het bijna ondoenlijk is bij voorkomende gevallen de noodige gegevens over de Chineez. in Indonesië te verzamelen.

En dat terwijl op bijna elk gebied onze voorouders hun voetsporen hebben gedrukt!

Wat een ironie van het lot: veel over Java's oudste geschiedenis is geopenbaard door Chineesche reizigers, maar thans, in onze twintigste eeuw met haar numeriek en relatief oneindig talrijkere alphabeten onder de Chineez., vooral in dit land van onze vestiging, schijnen er maar heel weinig Chineez. te zijn, die zich de moeite getroosten ons aandeel in de verschillende werkzaamheden om Indonesië vooruit te brengen op schrift te stellen!

Toch is dat alle ijveren waard!

Laten wij dit met een enkel voorbeeld illustreeren.

Op Semarang staat er een Sam Po-tempel.

Voor de hand liggend is het, dat de eerste vraag, die daarbij in ons opkomt, deze is: Wie is Sam Po? En verder: Wanneer is hij op Semarang geland? Wat heeft hij daar gedaan? Waarom is hij van een gewonen eunuch van de Ming-dynastie hier tot een godheid verheven geworden?

Ziedaar heel wat vragen, die een ieder, die van het Chineesche heiligdom te Semarang hoort of die het ziet, overstelpen.

Om die te kunnen beantwoorden moet men natuurlijk teruggaan tot de vervlogen tijden; tot het tijdperk van Keizer Yung Lo's regeering. Men moet, de motieven bestudeeren, die geleid hadden tot het uit-

zenden van Cheng Ho naar de landen in de Zuidelijke Zeeën. Men dient verder te onderzoeken, wanneer deze keizerlijke afgevaardigde op Semarang was geland, en voorts waarom de Semarangsche Chineez. gaandeweg in hem een heilige zijn gaan zien.

De achtergrond van de uitzending van Cheng Ho is natuurlijk gemakkelijk te vinden in de Chineesche geschiedboeken. Maar het gedeelte van Sam Po Toa Lang's belevenissen te Semarang en omliggende plaatsen verliest zich in een om onze onwetendheid grijnzende lacune!

Het te Semarang bestaande Sam Po-Comité zal beslist nuttig werk verrichten met eens zooveel mogelijk bijzonderheden over Cheng Ho's verblijf te Semarang te verzamelen!

Liu Pei (Lauw Pie) te paard.

Liu Pei is een der hoofdpersonen uit de San Kuo-periode (220 — 280), die een rijk stichtte in Szechwan. Tot in de 20ste eeuw heerschte in deze provincie nog de familie Liu!
Het origineel van bovenstaande reproductie vindt men in het Staatl. Museum für Völkerkunde te Berlijn.

Zoo zullen alle gegevens aangaande den zoo interessanten Sam Po-tempel te Semarang kunnen worden bijeengegaard.

Maar daarmee komen wij er nog niet.

Veel voelen zich aangetrokken door den tempel en veel stellen er prijs op de geschiedenis er van te weten, maar niet groot is het aantal van hen, die in de gezegende wetenschap verkeerden, dat er een Sam Po-Comité in leven is, van hetwelk men iets naders over dat huis van vereering te Semarang kan vernemen.

In het kort: er moet een centraal lichaam van algemeenen aard zijn, tot hetwelk alle belangstellenden zich niet vergeefs zullen kunnen wenden.

Wij meenen, zulk een centraal lichaam te zijner tijd in het te Batavia bestaande China Instituut te mogen zien.

Dit centrale lichaam heeft alsdan echter de medewerking van allen en alle vereenigingen noodig.

Wij denken ons dit als hieronder uiteengezet.

Het is natuurlijk een onbegonnen werk, wanneer het alleen het China Instituut is, dat stappen moet doen tot het verkrijgen van alle mogelijke gegevens. Het werk van deze instelling stellen wij ons — althans als regel — passief voor. Nl. het kan zich in de meeste gevallen beperken tot afwachten.

Maar daartegenover moet de medewerking van de Chineezzen en de Chineesche vereenigingen actief zijn.

Geeft bv. de een of andere Chineesche organisatie een orgaan uit, zij zende dan hiervan steeds één exemplaar aan het China Instituut. Wordt er geen orgaan uitgegeven, maar elk jaar wel een verslag, dan vergete men ook niet, één hiervan, of een afschrift, aan het China Instituut te sturen.

Op deze wijze komen alle gegevens aangaande de werkzaamheden van onze rasgenooten hier te lande bij het China Instituut binnen.

Wanneer dit reeds bereikt is, dan schijnt het ons toe, dat we een heelen stap vooruit zijn gegaan in de richting van een uiteindelijke goed-georganiseerde registratie van alle Chineesche verrichtingen in Indonesië.

Het verdient daarom aanbeveling, al maar door de aandacht van de Chineesche voormannen op elk gebied te vestigen op de wenselijkheid, dat zij vooral het China

Instituut niet mogen vergeten en dit lichaam steeds op de hoogte moeten stellen van hun werkzaamheden en de verkregen vorderingen.

Het China Instituut kan dan selecteerend te werk gaan.

In het geval, dat deze ideale toestand, nl. dat alle Chineesche vereenigingen in Indonesië haar organen en verslagen geregeld het instituut toesturen, bereikt is, is

het natuurlijk ondenkbaar, dat deze instelling over voldoende bergruimte kan beschikken om al deze geschriften behoorlijk te bewaren.

Het moet dus schiften. Slechts die orgaan-nummers, waarin stukken voorkomen die in het licht van de Chineesche beweging en het Chineesch streven bezien van waarde kunnen worden geacht, krijgen een plaats in de bergruimte. Dit geldt ook ten opzichte van ver-

Tegenlicht.

Foto: Studio, Malang.

slagen; slechts over interne belangen handelende stukken kunnen zonder meer ter zijde worden gelegd.

Maar nu moet men natuurlijk niet denken, dat omdat het instituut zoo te werk gaat, het toezenden van een exemplaar van een orgaan of een afschrift van een verslag aan het instituut noodeloos is, en men dientengevolge niets aan het instituut verstuurt. Dit is juist iets, wat men niet moet doen. Want wat ook gedaan zal worden met de toegezonden stukken, men moet als een plicht beschouwen, steeds het instituut door middel van de organen en verslagen op de hoogte te stellen van hetgeen gedaan is en zal worden; het nalaten hiervan beteekent een niet willen medewerken aan de groote zaak.

De vereenigingen zende dus haar organen aan het China Instituut en late aan dit lichaam het uiteindelijke oordeel over wat wel en wat niet bewaard dient te worden over.

Zoo zullen zij het hare kunnen bijdragen tot een volkomen registratie van Chineesch werken en ijveren, op het gebied van den handel, onderwijs, sport, kunst, hospitaalwezen, armenzorg, enz.

Voor het China Instituut beteekent dit een reuze taak. Wij vertrouwen echter, dat het met alle vregde dit werk, dat zich zelf be-

loont, zal willen doen, opdat de werkzaamheden van onze rasgenooten in Indonesië als een open boek zullen liggen voor hen, die er in belang stellen. Voor het schrijven van een geschiedenis der Chi-

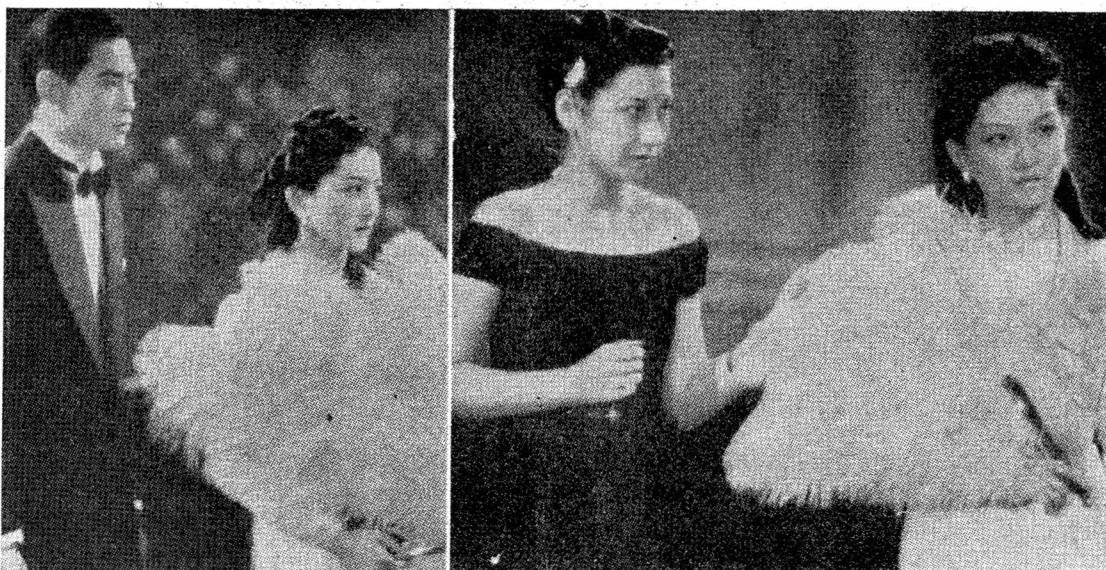
neezen in deze gewesten zal dit bovendien van onschatbare waarde blijken te zijn en misschien een aanmoediging worden tot het pogen van zulk een werk!

Oud en Nieuw.

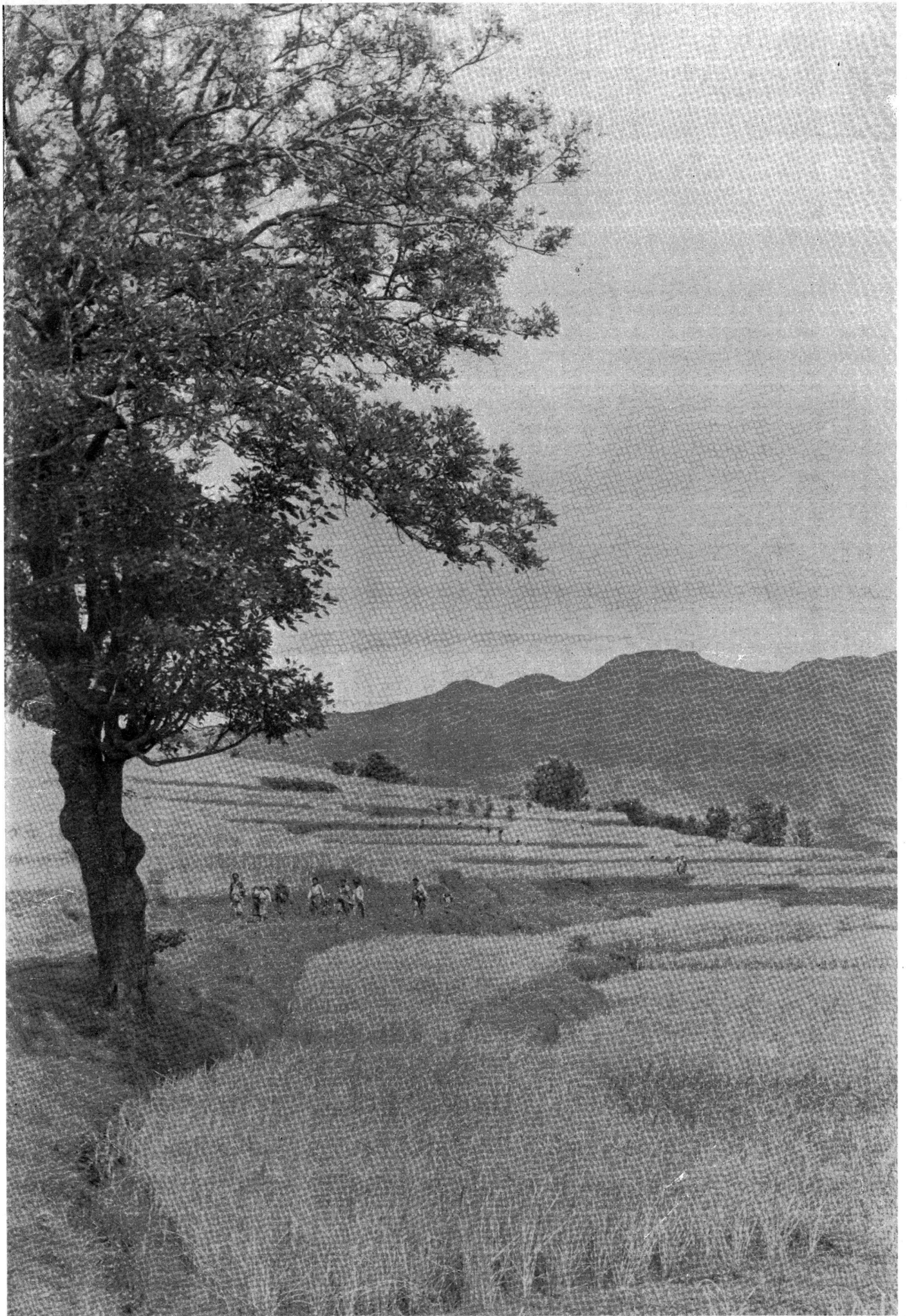
Een modern vliegtuig boven de eeuwen-oude Groote Chineseche Muur (De Chineseche luchtpostzegels vertoonen bovenstaand motief).

Oscar Wilde in het Chineesch.

Oscar Wilde's „Lady Windermere's Fan” is niet alleen reeds lang in het Chineesch vertaald, doch een Chineseche filmmaatschappij heeft dit werk van Wilde zelfs verfilmd.

Boven ziet men de Chineseche filmartisten, die de hoofdrollen vervullen. De dame met de waaier is Miss M. Y. Yuan.

Di desa jang tenang.

Photo: G. S. G., Batavia.

Zoutwinning op het land.

ER bevinden zich op Java enkele plaatsen waar ver van de zee zout wordt gewonnen. Een dezer plaatsen ligt bij de dessa Djono in de vroegere enclave Selo van Soerakarta doch thans gouvernements gebied.

De bevolking bereidt uit de modderwellen van Djono zout. Het zoute water loopt samen in 4—5 M. diepe, gegraven putten; het wordt daaruit opgeschept en in lange gespleten bamboe's door de zonnwarmte verdampt. Het zout bevat ruim 97% keukenzout. Bepalingen omtrent deze zoutaanmaak zijn opgenomen in Ind. Stb. 1910 No. 657.

Een andere plaats is Koewoe, waaromtrent de Encycl. v. N. I. de volgende gegevens geeft:

Koewoe, hoofdplaats van het district Kradenan, van de afdeeling en het regentschap Grobogan van de residentie Semarang, is bekend door de dicht daarbij liggende modderwellen, Bledoeg geheeten; een nagenoeg cirkelvormig convex terrein van ongeveer een halven paal (3/4 K.M.) in doorsnede uit blauwe of loodkleurige weeke modder bestaande, die voortdurend in beweging is en zich op verschillende plaatsen, voornamelijk echter op twee, om de 20 of 30 seconden verheft tot een meter hoogte en dan met een doffen knal uiteenspat, waarbij het als witte damp doorbrekende gas de modder tot eene hoogte van 5 a 6 meter opwerpt, waarna deze hoorbaar op de vloeibare massa terugketst. Het terrein, welks convexiteit ongeveer 3 meter boven het omliggende landschap bedraagt, wordt voortdurend vochtig gehouden door doorbrekende en sijpelende gassen en water en biedt slechts een uiterst zwakken steun voor den voet aan, zoodat het aan den omtrek alleen met behulp van daarop gelegde bamboezen horden, en meer naar het midden, inzonderheid bij de hoofdpunten van eruptie, in het geheel niet kan betreden worden. De in de hoogte geworpen modder is die der oppervlakte en komt niet uit de diepte; uitgestooten worden slechts gassen en water. Dit water is ziltig en bevat eenige procenten zout. Hiervan heeft de bevolking sedert onheuglijke tijden gebruik weten te maken.

Men vangt dit water op in put-

ten of wel, waar te weinig water sijpelt, graaft men er naar en brengt het vervolgens op een raamwerk van halve bamboes, met de holle zijden naar boven gekeerd, waar men het door de zonnwarmte laat verdampen. Het zout blijft als een korst in de bamboe achter, het wordt er uit geschept en op de omliggende pasars verkocht.

Bepalingen betreffend het aanmaken van zout uit de zoutwaterwellen in Grobogan, de regeling der belasting, op te brengen door hen, die het zout vervaardigen en het vervoer er van buiten de afdeeling van herkomst, zijn opgenomen in Ind. Stb. 1910 No. 657. Die bepalingen zijn in 't kort als volgt: Het zout wordt aangemaakt in de dessa's Koewoe, Grobogan, Djati, Mendikil, Bandjar-Lor, Bandjar-Kidoel en Tjêwêk van het district Kradenan en in de dessa's Djono, Silèman en Ploemboengan van het district Grobogan.

De verkoop van het zout is alleen geoorloofd in de afdeeling Grobogan, zoomede in de volgende gedeelten der residentie Soerakarta: de geheele afdeeling Sragen; in de afdeeling Soerakarta: de onderdistricten Sawahan en Nagasari van het district Sawahan; de onderdistricten Paloer en Madja van het district Grogol; de onderdistricten Djajamosan en Kaliasa van het district Kampanglor; in de afdeeling Bojolali, de districten Karanggedè en Sima en de onderdis-

tricten Djoewangi en Kasmosoe van het district Djoewangi.

De maximumhoeveelheid jaarlijks aan te maken zout, oorspronkelijk vastgesteld op 34000 pikols, werd bij Ind. Stb. 1911 no. 480 door den Gouverneur-Generaal verhoogd tot 40000 pikols. De verdeling van bedoelde maximumhoeveelheid over de tien dessa's in de afdeeling Grobogan geschiedt door den Resident van Semarang, naar verhouding van de in 1910 opgebrachte belasting. De verdere verdeling onder de zoutmakers in elke dessa geschiedt onder contrôle van het bestuur, naar verhouding der verdampingstoestellen. Telkens moet de oogst binnen de weegloodsen worden gewogen en kunnen de zoutmakers het daarna medenemen of wel in de weegloodsen achterlaten. De cijns bedraagt 50 cent per pikol van 61.76 K.G.; de belasting wordt aan het desahoufd afgedragen, die haar bij den ondercollecteur stort tegen vergoeding van 8 percent collecteloon.

ONVERTAALBAAR EN ONBETAALBAAR.

"The sausages you sold me are meat at one end and breadcrumbs at the other."

"Yes, madam, in these hard times it is difficult to make both ends meat."

Koewoe (Poerwodadi).

Het Probleem van de Oorlogsgewonden in China.

• Door:

DR. KWA TJOAN SIOE.

„Young men go west”.

Meanwhile, the peasants and the soldiers, through their fine courage and stoicism, are holding off the invader, pitting their flesh and their inadequate arms against all the modern weapons at the disposal of the Japanese.

IN het verre Yunnan en Szechwan, in het uiterste westen werden de nieuwe Universiteiten geopend. Ze moesten de hooger-onderwijs-instellingen van Peiping Tientsin, Shanghai, Nanking, etc. vervangen. De studenten, zoowel mannelijke als vrouwelijke, hebben de duizenden kilometers met hun professoren te voet afgelegd om er hun kennis te ontwikkelen, om later klaar te kunnen staan, wanneer de oorlog eenmaal tot een einde is gekomen en de wederopbouw van China opnieuw moet beginnen.

Twee meeningen zijn er nu in China.

De eene, voorgestaan door den opnieuw gekozen Minister van Onderwijs Chen Li-fu, is, dat China de intellectueele krachten moet conserveren en ontwikkelen, zoodat na den oorlog deze krachten direct ter beschikking komen voor de wederopbouw.

De studenten mogen niet aan politiek doen, zij mogen niet naar het front om soldatenwerk te verrichten. Het soldatenwerk kan men gevoeglijk aan de koelies en boerenzonen overlaten. De energieke Minister van Onderwijs, het hoofd van de blauwhemden, de man, die aan de touwtjes trekt in de Kuomintang, de schepper van de New-life movement, is de leider van de meest conservatieve elementen in de partij. Hij zou met Wang Ching-wei zijn meegegaan, wanneer de Japanners slimmer waren geweest, want met Wang Ching-wei beschouwde Chen de Japanners niet eens zoo kwaad als de menschen van het Achtste Route leger.

Chen Li-fu is een energieke en eerlijke man. Hij is Confuciaan en vindt het grove werk van den oorlog als iets minderwaardigs, dat men moet overlaten aan koelies en boeren. Intellectueelen zijn voor hem alles en die moet men niet ten strijde laten trekken, zij

moeten steeds ter beschikking blijven voor de leidende posities.

De moderne oorlogvoering heeft vliegtuigen, gemechaniseerde oorlogstuig en kanonnen noodig. Daarvoor alleen en daarvoor uitsluitend mogen de intellectueelen dienst nemen.

De verdediging van China was het werk van de massa, de koelies en de boerenjongens. In vrij China, dus in die gebieden, waar de Japanners nog niet zijn binnengedrongen, mogen de intellectueelen geen soldaten-diensten verrichten.

Achter de Japansche linies heb-

1. Madame Chiang Kai-shek trok een verpleegsters - overkleed aan om het verband van de gewonde soldaten in het 64th Base Hospital te Hankow, waar ook de Java Ambulance werkte, mede te verwisselen.

ben de intellectueelen vanaf het begin van den oorlog hun krachten reeds gegeven aan de bevolking voor het organiseeren van guerilla's, voor het in het leven roepen van klein-industrieën en voor alles wat noodig is om de economische weerbaarheid van de bevolking op te voeren en om den vijand zooveel mogelijk afbreuk te doen.

De national salvationisten en de communisten zijn een andere meening toegedaan. Alle krachten heeft China noodig voor het keeren van de vreemde agressie, zoowel intellectueelen als boeren en handwerkslui moeten gemobiliseerd worden om met vereende kracht den vijand het hoofd te bieden.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat alleen in Shansi en in Kwangsi de intellectueelen werkelijk meestrijden. In Kwangsi, omdat daar een algemeene dienstplicht reeds lang is ingevoerd. In Shansi, in het achtste route leger mogen de intellectueelen gewone diensten verrichten, hetzij als gewoon soldaat, hetzij als propagandisten, die het volk moeten voorlichten en winnen voor de nationale zaak. Yenan is nu het centrum, waar intellectueel jong China naar toe trekt om zijn diensten voor de afweer van

buitenlandsche agressie aan te bieden.

De opvatting van den Minister van Onderwijs is de opvatting van het groote gros van de bankiers, van de rijke kooplieden, van de ambtenaren en van de grootgrondbezitters in vrij China. Ook deze menschen vinden het noodig hun bezittingen of voorrechten intact te houden, hun zonen buiten den krijg te laten blijven, want voor de wederopbouw van China is kapitaal noodig en hun zonen moeten het kapitaal beheeren en productief maken en het land besturen. De koelies en boeren kunnen dan weer voor hen werken.

Is het te verwonderen, dat wij, die ons meer bezighouden met de zorg voor de gewonden, ons zoo moeten ergeren?

Wij, Chineezen in Indonesië en uit andere streken buiten China, wij komen meer in aanraking met het Westen. Door onze aanraking met de twintigste eeuw buitenlanders hebben wij andere begrippen over de verzorging der oorlogsgewonden. Wij lezen de rapporten van onze eigen menschen in China en wij lezen de rapporten van buitenlandsche waarnemers (Agnes Smedley, Freda Utley en vele anderen) en wij ergeren ons over de absoluut onvoldoende hulp in Chi-

na, door de autoriteiten getoond voor de honderdduizend en meer gewonden, die voor het behoud van ons stamland strijden.

In haar boek *China at War* heeft Freda Utley de wondeplekken op een duidelijke manier aan ons Chineezen getoond. Op een zeer sympathieke manier in een opbouwende kritiek.

Zoolang als de machthebbers in China hun eigen zonen niet in den oorlog hebben als gewone miliciens, zoolang zal het „gegoede” publiek en de autoriteiten niet die behoefte voelen om de verzorging van de oorlogsgewonden te verbeteren. Het zijn immers gewone koelies en boerenzonen. China kan nog miljoenen er van missen.

Zoodra de algemeene dienstplicht in vrij China zal zijn ingevoerd, zullen de „gegoede” dames wat meer of alles er voor voelen om de oorlogsgewonden op de beste manier te verzorgen, want hun zonen, echtgenooten of broeders zullen er onder te vinden zijn.

Freda Utley zag met eigen oogen de hemeltegende onverschilligheid van de autoriteiten in China voor de stille helden, die het land met hun leven en gezondheid verdedigen en die zoo aan hun lot werden overgelaten, wanneer zij gewond werden. Zij wilde het ons

2. China's First Lady bezig instructies te geven aan den superintendent van het 64th Base Hospital aangaande een doeltreffender verzorging van de gewonde soldaten.

Chineezen niet kwalijk nemen, want China is arm, de mentaliteit van de Chineesche heerschende klasse is gelijk te stellen aan die van de Europeanen in de middeleeuwen. Ook in Europa in de middeleeuwen tot aan den Krimsechen oorlog, nog geen honderd jaar geleden, was het ook nog treurig gesteld met de verzorging van de gewonden. Met heel veel dankbaarheid heeft Freda Utley gewag gemaakt van haar ervaringen opgedaan bij Madame Chiang.

Madame was te druk bezig met andere belangrijke zaken, maar eenmaal op de ellendige toestand van de oorlogsgewonden gewezen heeft Madame Chiang ook het hare gedaan om wat in de bestaande toestand te veranderen. Vele onder de dames en heeren intellectueelen en gegoeden vond Freda Utley, die ook hun aandeel gaven in de hulp aan de oorlogsgewonden.

Eén bewondering in haar boek voor twee doktoren, voor Dr. Loo Chih-teh, de majoor-generaal arts, die door den Generalissimus werd aangewezen om de militair-geneeskundige dienst te verbeteren en die zijn taak met moed, beleid en kundigheid uitvoert, doch te kampen heeft tegen de generale kwartier-meesters, die de macht in handen hebben over materiaal en andere middelen, en voor Dr. Robert Lim Ko-Shing, de Hoakiau uit Singapore, die een moderne Red Cross organisatie naar Engelsch model, aangepast aan de armoede in China, in het leven heeft geroepen. Dr. Lim heeft een schare van moderne helpers en helpsters om zich heen verzameld,

zoowel doktoren als verplegend personeel. In het begin met scepticisme ontvangen, later door buitenlanders gewaardeerd, bewonderd en met finantiën gesteund. Dank zij de voorspraak van Utley en Smedley heeft ook Madame Chiang van zijn werk kennis genomen en kwam Madame Chiang tot de ontdekking, dat een Chinees, die geen Christen en geen New-life movement-dienaar is, ook iets goeds voor China kan zijn.

Het enthousiasme van Dr. Lim werkte aanstekelijk, duizenden artsen en verplegend personeel hebben hun diensten aangeboden tegen minimale betaling.

Resumeerend kunnen wij zeggen:

1). De gangbare opvattingen in vrij China, met den energieke Minister van Onderwijs Chen Li-fu, zijn een beletsel voor effectieve hulp aan de oorlogsgewonden.

2). Zoolang er geen algemeene conscriptie in vrij China bestaat, zullen de beter-gesitueerden de ellende door onze onbekende helden geleden niet als de hunne voelen. Pas met de algemeene dienstplicht, waarbij zonen, broeders en andere familieleden van de gegoeden als medestrijders dienst doen en onder de gewonden behooren, zullen de gegoede klassen de noodzaak voelen van een goede hulpdienst ten behoeve van de oorlogsgewonden.

3). Door de pleidooien van buitenlandsche waarnemers, zijn de hoogste autoriteiten, waaronder de generalissimo en zijn dappere echtgenoot, pas tot de conclusie geko-

men, dat er meer voor de gewonden gedaan moet worden.

4). Hoe in-treurig de toestanden voor de oorlogsgewonden ook moge zijn, China is nu op de goeden weg, dank zij de auto-activiteit van de groep om Dr. Lim en Dr. Loo. Jong China realiseert zich hoe langer hoe meer, dat het behoud van China niet alleen moet afhangen van de koelies en boerjongens. Het gezegde: „zij, die geld hebben, geven geld, en zij, die geen geld hebben, geven hun krachten” moet vervangen worden door: „zij, die geen geld hebben, geven hun krachten, en zij, die geld hebben, geven geld en krachten”.

5). De Hoakiau Chineezen uit Ned. Indië, zelf vermoedelijk afstammelingen van koelies en boeren, hebben direct hun steunacties gericht op hulpverlening aan de krijgsgewonden. Ook het leven tusschen de Europeanen heeft zijn invloed op de Hoakiau's om meer voor de oorlogsgewonden te doen.

6). De buitenlandsche helpers plus de bewusten onder de Chineezen in China onder aanvoering van een Hoakiau zullen zoo langzamerhand het probleem van de oorlogsgewonden wel tot een bevredigende oplossing kunnen brengen.

De Ned.-Indische Chineezen hebben veel bijgedragen voor dit vraagstuk, al was het alleen in finantieel opzicht. Laten wij hopen, dat de finantiën voor de hulp aan de oorlogsgewonden niet zullen opdrogen. De Ho Suk Hua Chiao Chiu Hu Tui verzoekt Uw bijdragen voor dit werk.

CHINA EN HET WESTEN.

„Gedurende de laatste jaren is ons de geweldige rijkdom van het oude Indie en van China ter beschikking gekomen. Eens was het gewoonte om deze volken als heidenen aan te duiden, maar een grootere vertrouwdheid met hun cultuur moet ons de overtuiging brengen, dat dat, wat zij kunnen bieden, zonder twijfel gelijkwaardig is aan alles wat ooit uit Griekenland, Rome en Israël kwam. En als menschen van inzicht uit het Westen nog twijfelden aan de waarde van deze nalatenschap, zou de internationale tentoonstelling van Chineesche kunst, die einde 1935 te Londen is gehouden, hen versted doen staan over de levenshouding, welke tot een dergelijke onnavolgbare schoonheid inspireerde”.

A. W. Watts, Azie en het Avonland, p. 9.

„Rust”.

Foto: Oen Tong Giok, Bat.-Centr.

Een ontmoeting met den schilder Goeij Tiauw Hong.

Door:
MEJ. YAP TJOEI GIEN.

't IS waar, dat er te weinig bekendheid is aan de enkele kunstenaars, die onze bevolkingsgroep bezit.

En 't is waar, dat de *Sin Po* er veel moeite voor doet, deze zonen der Muzen bij 't publiek te introduceren.

Ons publiek, waaronder ik mij zeer gewillig ressorteer, dat over het algemeen al heel weinig Kunst weet te waarderen, om de doodeenvoudige reden, dat het het a-b-c er van nooit heeft geleerd.

Maar ook is waar, dat ik maarten halve aan 't verzoek van de redactie van dit blad kan voldoen, om een artikeltje over den schilder Goeij Tiauw Hong te schrijven.

Want iets over een schilder

schrijven betekent, ook iets van zijn werk, van zijn kunst vertellen, waaraan hij zijn hele leven heeft verpand. En dit kan ik helaas niet doen, omdat ik te weinig verstand heb van de schilderkunst en omdat ik maar bitter weinig van zijn werk heb gezien.

Het is dan ook slechts aarzelend, dat ik de pen ter hand neem en wel in het vertrouwen, dat er ook lezers zullen zijn, die zich zullen interesseren in de persoon van den schilder Goeij, zoals wij hem hebben gezien.

Dr. Thung Sin Nio schreef me indertijd: „Als je in Parijs komt, schrijf Goeij dan. Die zal je zo'n beetje wegwijs maken in deze wereldstad. Ik heb dit met hem af-

gesproken en hij doet 't graag voor landgenoten.”

Wij maakten dankbaar gebruik van dit aanbod. En zo geviel het, dat toen de trein Gare du Nord binnenpuffte, op een mistige donkere wintermiddag — Parijs moet je in de wintermaanden zien, zei men ons — wij Goeij Tiauw Hong aantroffen: „Bent U mijnheer Goeij?”

Niemand anders kwam er voor in aanmerking. Eindelijk waren we dan in la ville lumière, die nu in oorlogstijd stil is en donker.

Maar in December vorig jaar hebben we 't tenminste zo getroffen, dat we bewonderend en blij naar al de vele lichten van Place de la Concorde konden kijken en

Djembatan Merah (Batavia).

bij ieder verlicht fontein aan de Champs Elyseés even stilstonden.

Hoeveel houden de Fransen van Paris!

„Houdt U ook zoveel van Parijs, mijnheer Goeij?” vroeg ik. „Ze zeggen dat een Parijzenaar altijd heimwee heeft naar z'n lichtstad!”

„Ik heb er al ongeveer achttien jaar gewoond, en ik moet U zeggen, ik heb er zo'n beetje genoeg van! Ik verlang er terug naar Indië, naar de tropische landen. Misschien dat ik naar Parijs terugverlang, als ik lang van hier weg ben geweest. Ik hou helemaal niet van de kou, in de winter kan ik nooit werken. U had in de zomer moeten komen, dan is alles groen en mooi!”

De bomen waren toen troosteloos kaal en 't was bitter koud. In geen tien jaar was het zo'n strenge winter geweest, zei men ons.

„U moet ons Montparnasse laten zien en al die schildersbuurten. We vinden het juist zo fijn, dat U ze ons kan laten zien!” zei m'n vriendin.

Op een dag zijn we er dan naar toe gegaan. „We kunnen best lopen, 't is niet zo ver!” en we wandelden er naar toe, Goeij met z'n handen in de zakken en z'n eeuwige pijp in de mond. In de schildersbuurt gingen we een huis binnen, we staken een binnenplaats over en kwamen een grote kamer binnen, waar een driedubbele rij lessenaars was, waaraan een stuk of dertig schilders en schildersessen zaten te tekenen. Zwijgend zat een ieder aandachtig te schetsen. Het naakte model stond op een verhoging bij de roodgloeiende kachel. Later toen we in een café zaten waar de meeste schilders, beeldhouwers etc. kwamen, vertelde Goeij: „Vroeger kwam ik daar ook schilderen, kijk, daarvoor moeten we zo'n penning hebben, die we van de schildersschool kopen. Ja, iedereen mag daar komen of je tekenen kan of niet. Meestal zijn het beginners. Neen, nu kom ik er niet meer. Die modellen vragen mij nu telkens, of ik ze schilderen wil. Ze krijgen niet veel: 20 frs per keer (plus minus f 1.—).”

„Waarom nemen ze toch altijd naakte modellen?” vroeg ik.

„Nou, voor de vorming van de spieren.”

En we moesten even lachen, omdat mijn moeder zei, dat er in Europa's musea bijna evenveel naaktstudies zijn als andere schilderijen.

„Hoe bent U er toe gekomen om schilder te worden?”

Goeij grinnikte: „Omdat ik niet anders kan!”

Hij is geboortig uit Menado. Hij ging naar Holland en ging in s'Gravenhage studeren voor de middelbare tekenacte, die hij ook gehaald heeft. In den Haag was hij de eerste-prijs-winnaar van de Vigilius prijs. Dat was in 1921. Het was een prijs, die alleen aan Nederlanders uitgereikt mocht worden, en het veroorzaakte dan ook heel wat deining, toen ze wisten, dat de jury, zonder 't te weten, Goeij's schilderij de beste vond.

Maar enfin, hij kreeg de prijs.

„Hier in Frankrijk is het ook precies zo!” vertelde hij verder. „Ik ben, omdat ik geen Fransman ben, van erg veel buitengesloten! Maar dat kan mij niets schelen, ik hou niet van tentoonstellingen en dan: Kunst is internationaal. Ze laat zich niet binden door verschil van ras. Mijn schilderijen zijn overal op aarde verspreid: in Rusland, in Amerika.”

„Volgt U een bepaalde stijl in Uw schilderijen?” waagde ik schuchter te vragen.

„Neen, nu doe ik het zus, en dan weer zo. Telkens doe ik het verschillend. Als ik later naar Indië ga, wil ik hard werken en veel schilderen. Soms heb ik spijt, dat ik niet direct, nadat ik m'n Hollandse teken-diploma heb gehaald, naar Indië ben teruggegaan. De heer Fromberg, vroeger ambtenaar voor Chinese Zaken in Batavia, die zich veel met de Chinezen in Holland bemoeide, drong er op

aan. Hij zou me bekostigen. Toen hij stierf, had ik een moeilijke tijd hier in Parijs. Schilders hebben 't vaak moeilijk. Er zijn onder ons een heleboel, die minstens even goed precies zo'n schilderij kunnen schilderen als die oude meesters. Maar die hebben de naam, die zijn het eerst op het originele idee gekomen om zoiets te schilderen!”

„Wat bent U laat, mijnheer Goeij!” zei mijn moeder op een morgen, toen hij hijgend kwam aansnellen. We zouden naar een dierentuin gaan.

„Ik heb bij een kennis gegeten,” vertelde hij, „een arme drommel, die geen werk heeft. Een totok-Chinees. Hij krijgt wel steun van de Franse regering, maar niet genoeg om niet van honger te sterven. Nu heb ik hem geld gegeven, waar hij eten voor koopt, en dat hebben we samengegeten. Zo zijn hier een heleboel van die mensen, die tijdens de grote wereldoorlog uit China zijn gekomen om te werken in de fabrieken. Toen de oorlog afgelopen was en de Franse mannen terug waren, hadden zij geen werk meer.”

In de dierentuin zei Goeij, dat hij vaak bij de herten had geschilderd. „Zij zijn mijn grootste vrienden!”

Goeij Tiauw Hong is een grote dierenvriend. Z'n kat wil hij zelfs meenemen als hij naar Indië gaat. Een kunstenaar in hart en nieren.

Moge hij en z'n werk waardering vinden bij zijn landgenoten in Indië.

Haven van Patjitan.

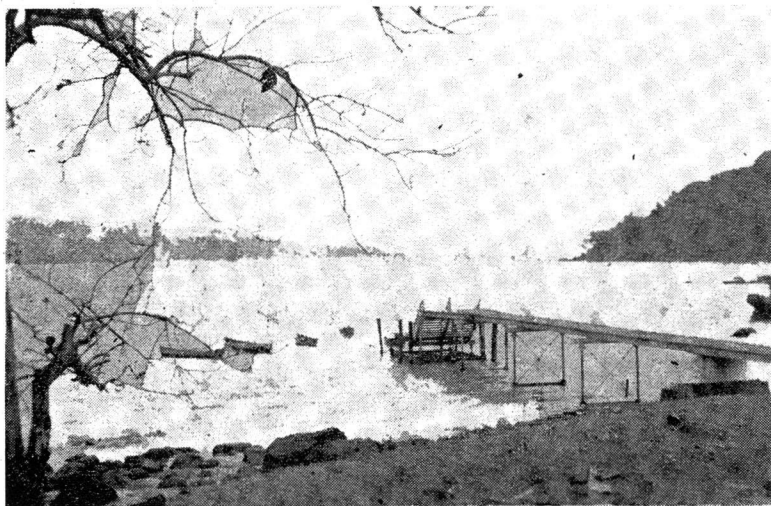

Foto: Oeij Tjaij Tjoe, Semarang.

Eczeem.

Oleh:

DR. TAN ENG TIE.

ONDER eczeem wordt verstaan een ontsteking van de huid, welke gepaard gaat met de vorming van roodheid, blaasjes, schilfering en korsten. Deze afwijkingen kunnen tegelijkertijd bestaan of na elkaar optreden; verder kan een eczeem uit slechts een of enkele van deze aandoeningen bestaan, b.v. alleen uit schilfering of alleen uit blaasjes of uit roodheid en blaasjes. Wat het verloop betreft kan men de eczemen onderscheiden in acute en chronische eczemen.

Sommige stoffen veroorzaken vrijwel bij iedereen, wanneer de stof maar in voldoende sterkte of lang genoeg kan inwerken, een aandoening van de huid, die in vele gevallen het uiterlijk heeft van eczeem. Andere stoffen doen dat alleen bij daarvoor gevoelige menschen. De stoffen, die eczeem kunnen veroorzaken noemt men eczeemprikkels. Deze prikkels kunnen werken direct door inwerking

op de huid of via het maagdarmkanaal d.w.z. dat sommige menschen eczeem kunnen krijgen na het eten van bepaalde voedings- of genotmiddelen. Naast deze stoffen kennen wij chemische, thermische en mechanische eczeemprikkels.

Sommige individuen kunnen op uitwendige prikkels bijzonder gemakkelijk met een eczeem reageren door een aangeboren of verworven overgevoeligheid.

Bij verscheidene eczeem-patienten kunnen wij de eczeemverwekkende stoffen aanwijzen, bij vele echter weer niet. Lukt het in het eerste geval de stoffen uit te schakelen, dan krijgt men genezing van het eczeem. De behandeling van de patienten, waarbij men de eczeemprikkels niet weet, is echter veel moeilijker en de resultaten slecht.

Behalve naar het verkoop, kan men de eczemen indeelen naar het uiterlijk; men heeft het droge schil-

ferende type, het type met korsten en het type, waarbij de blaasjes op de voorgrond treden; dit type gaat bij barsten van de blaasjes over in het natte type; in deze gevallen scheidt de huid via de kapotgegane blaasjes vocht uit.

Deelt men de eczemen in naar de oorzaak, dan kan men de volgende onderscheiding maken:

Planteneczeem. Deze worden herhaaldelijk veroorzaakt door chrysantemum, narcissen, tomaten en verder door sommige houtsoorten.

Medicamenteuse eczemen. Deze kunnen worden veroorzaakt door het innemen van kinine, pyramidon, aspirine, opiumpreparaten, slaapmiddelen, enz. Verder kan aanwending van uitwendige middelen ook eczeem veroorzaken, zoals perubalsem, kwik, jodiumtinctuur. In de eerste plaats komen de medicamenteuse eczemen voor bij patienten, die met deze medicamenten behandeld worden, maar verder ook bij apothekers,

„Petja piring”

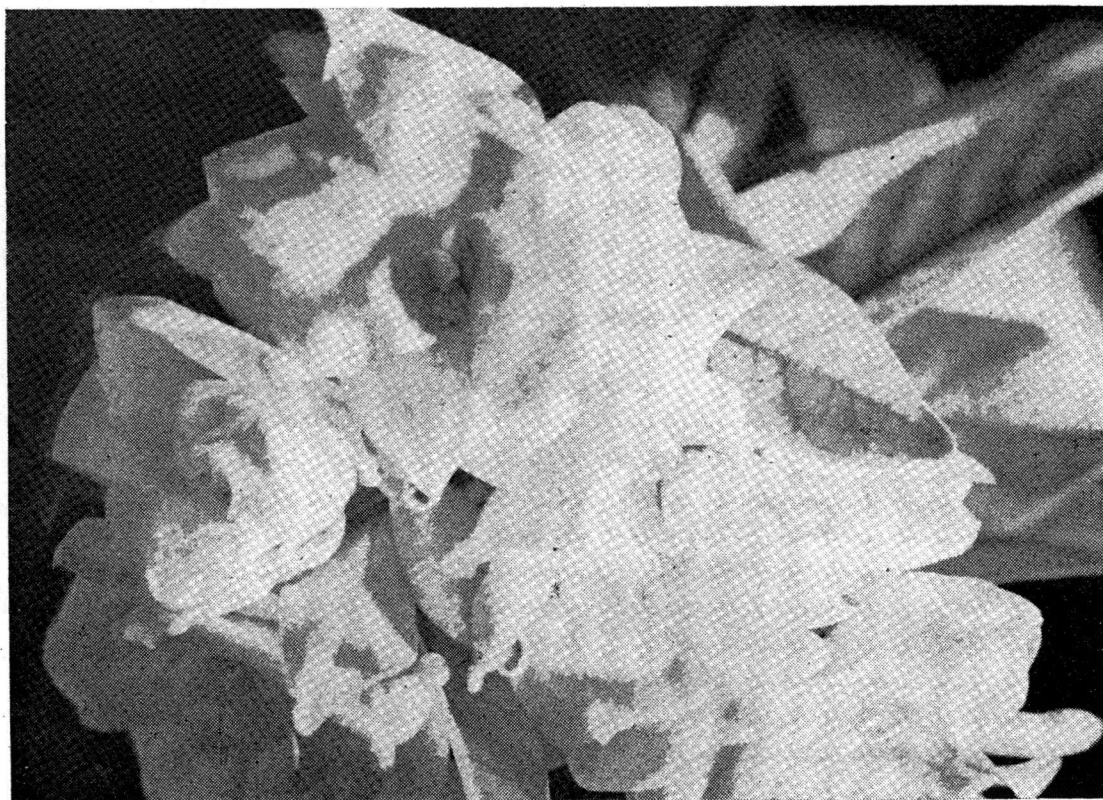

Foto: Lauw Soen Tjiang, Banjoewangi.

die ze toebereiden en bij artsen en verplegend personeel, die ze toedienen.

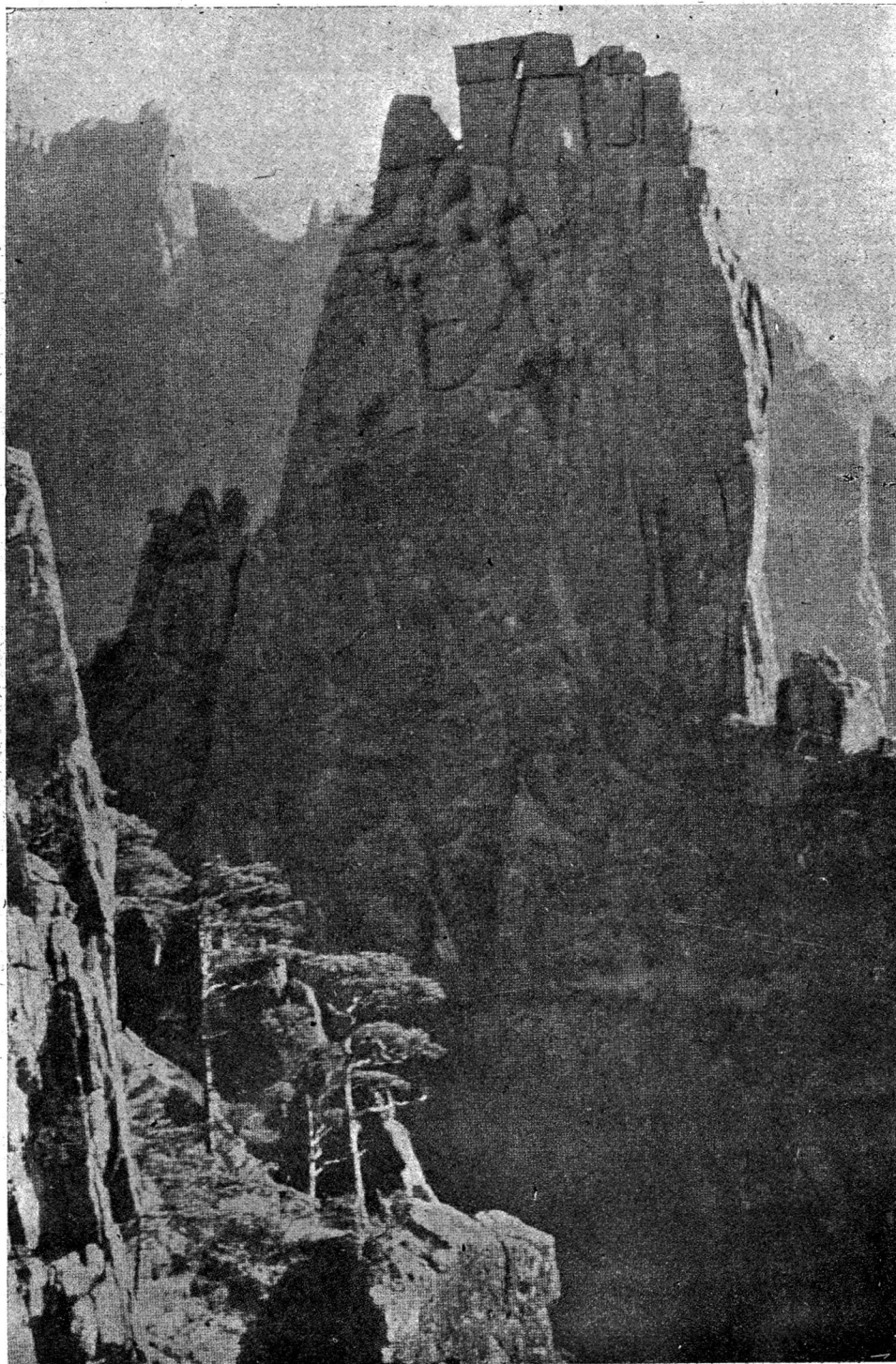
Eczemen door chemicaliën. Aniline kleurstoffen kunnen eczeem veroorzaken. Deze kleurstoffen worden hier te lande veel gebruikt

in batikkerijen; arbeidsters en arbeiders in deze bedrijven kunnen dus op deze manier eczeem krijgen. Formaline en sublimaat kunnen bij mensen, die hiervoor overgevoelig zijn, eczeem veroorzaken. Waschvrouwen kunnen door

het vele wasschen typische eczeem krijgen aan de handen. Verder kunnen cement, kalk, minerale oliën ook eczeem veroorzaken.

Een aparte plaats nemen de eczemen bij zuigelingen en zeer kleine kinderen in. De kinderen rea-

Het Chineesche Alpeengebied.

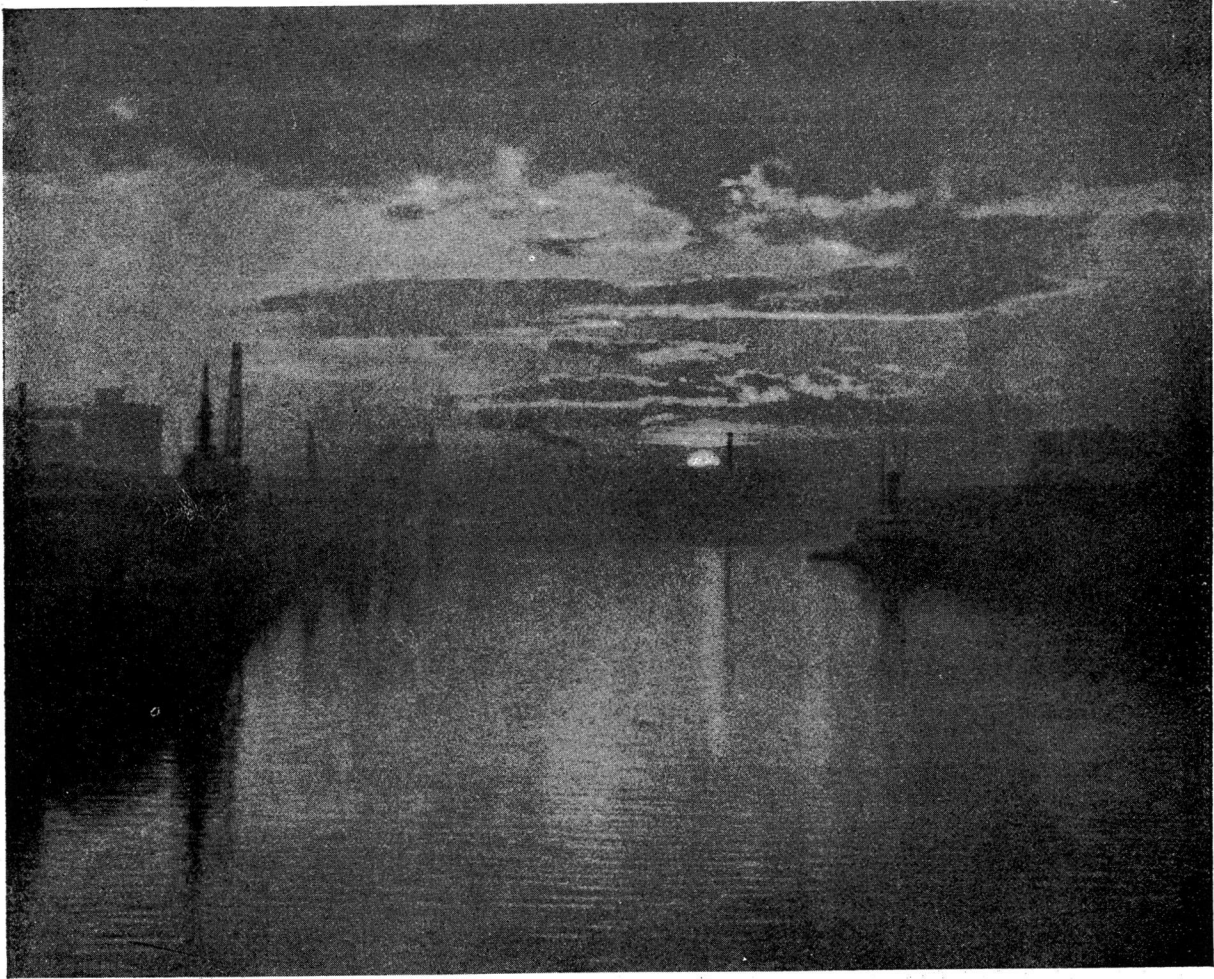

De Huang Shan.

„Mendjangan”.

Teekenan dari Goey Tiauw Hong, Parijs.

Remeng-remeng di soengei.

Oleh Alex. H. Hamilton (A.A.P.).

geren gewoonlijk op dezelfde prikkels anders dan volwassenen, bovendien staan ze ook aan andere prikkels bloot, daar hun levensomstandigheden ook anders zijn. Ook de voeding heeft een grooteren invloed op de aandoeningen van de huid dan bij volwassenen. Wij onderscheiden:

- a dauwworm,
- b intertrigineus eczeem, en
- c contacteczeem.

a *Dauwworm*. Hieronder verstaat men de eczemen op het behaarde en in het gezicht (koerab tête). Bij zuigelingen vormen de huidklieren op het behaarde hoofd een dikke vettige, zeer vastzittende massa; wordt deze niet verwijderd, dan krijgt men op het behaarde hoofd een dikke korst. De huid raakt hieronder gemakkelijk in ontsteking, waardoor eczeem kan ontstaan. Vele moeders durven deze korst niet te verwijderen, uit vrees het open gedeelte van de kinderschedel te doorboren. Deze vrees is ongegrond, het verwijderen van de korst, vooral wanneer dit voorzichtig gebeurt, levert geen gevaaren op. Dit verwijderen doet men het best met klapperolie; men weekt

een lapje hiermede en bedekt met dit lapje een nacht het hoofd van de zuigeling. Het beste is echter te zorgen, dat er zich geen korsten vormen. Wascht men geregeld het behaarde hoofd met zeep en af en

toe met olie, dan ontstaan er geen korsten en ook geen eczeem.

Het eczeem, dat men op het gezicht van zuigelingen aantreft, wordt volgens leekenopvatting veroorzaakt door de gere-

Bergtuin „Tjibodas”.

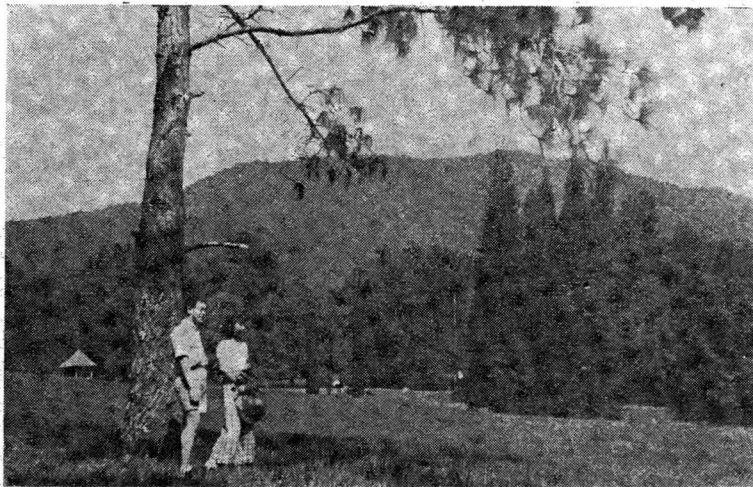
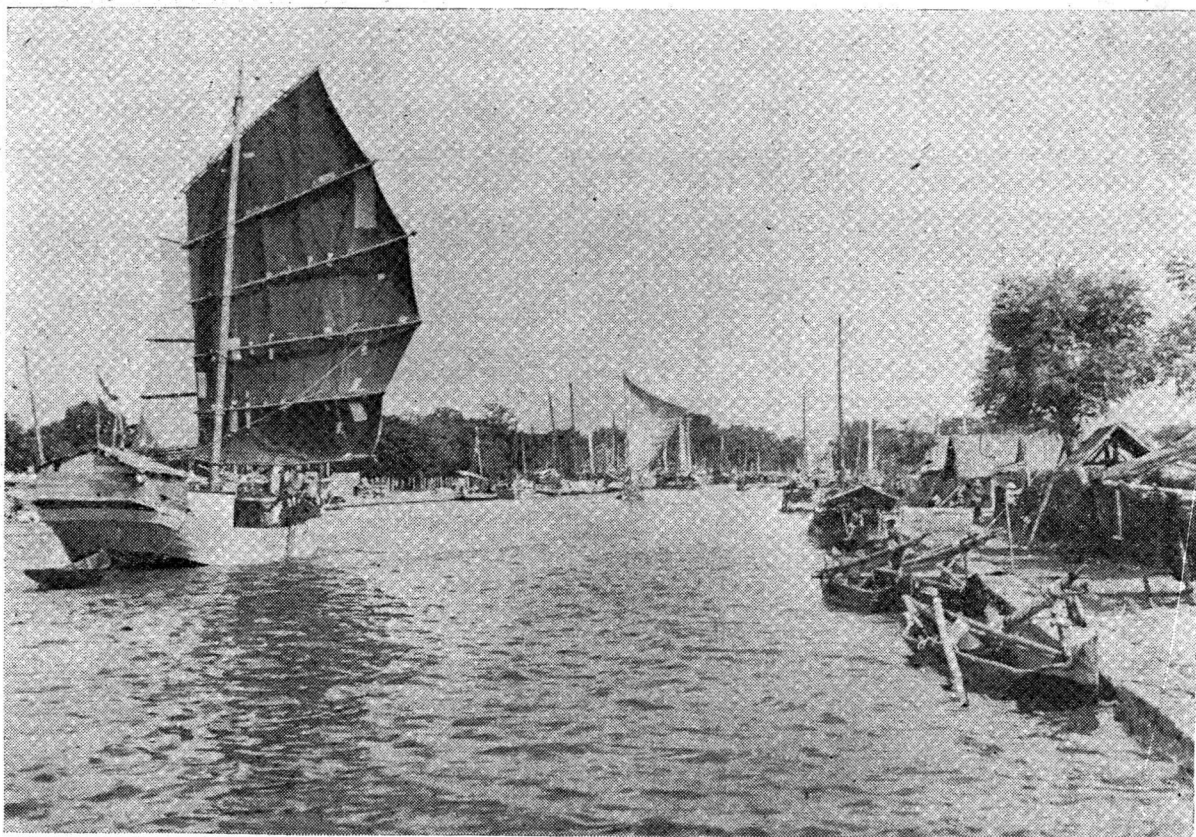

Foto: Liem Tiat Sien, Batavia.

Pasar Ikan, Batavia.

gelde aanraking van melk op het gezicht, hetzij door het nadruppen van de borst of door het overgeven van de melk (olap). Hierdoor kan natuurlijk eczeem ontstaan, doch in vele gevallen ligt de oorzaak elders, b.v. in de voeding.

b Intertrigineus eczeem. Deze treedt op, waar twee huidvlakken tegen elkaar aan liggen, b.v. in de liesplooï, de plooïen van de hals, in de oksels. De huid wordt op die plaatsen rood, vochtig en pijnlijk. Dikwijls is zij met een vettig en kwalijk riekend secreet bedekt. Men moet echter zorgen, dat deze aandoening niet optreedt. Het kind moet geregeld rein worden gehouden, de huidplooïen na het baden goed drogen en daarna flink poederen met talk. Mocht ondanks al die voorzorgsmaatregelen de aandoening toch zijn opgetreden, dan moet men ze zoo gauw mogelijk behandelen. De zieke huid mag men niet met zeep wasschen; het beste is de huid te reinigen met warm water en versche klapperolie. Is de huid alleen rood, dan kan volstaan worden met zinkolie; wordt ook vocht afgescheiden, dan wendt men kompressen met boorwater aan.

c Contacteczeem. Deze ontstaan vooral aan de billen; in de eerste plaats treedt roodheid op, daarna kan de huid vocht afscheiden en korsten vormen. Dit eczeem ontstaat doordat de huid te lang in contact blijft met de ontlasting of dat het kind te vaak afgaat t.g.v. voedingsstoornis. Men moet het kind nooit te lang in de luiers laten. Bij diarree doet men goed de omgeving van de anus met zinkzalf in te smeren.

Thans rest nog alleen de behandeling van de eczemen te bespreken. Weet men bij een patiënt de eczeemprikkels uit te schakelen, dan moet theoretisch het eczeem genezen. Helaas is dit niet zoo eenvoudig; verscheidene menschen doen in hun beroep eczeem op; verandering van beroep is niet altijd gemakkelijk. Bij andere patienten is de overgevoeligheid voor bepaalde prikkels zoo groot, dat het haast niet doenlijk is ze hier tegen te beschutten. Kent men de eczeemprikkels niet, dan wordt de behandeling eerst recht moeilijk. In de laatste tijd worden in de

kranten zoogenaamde eczeemmiddelen aanbevolen. Ieder eczeem zou hiermee te genezen zijn. Als men bedenkt, dat de behandeling van een acuut eczeem geheel anders is dan van een chronisch; dat men niet moet proberen een nat eczeem op dezelfde manier te behandelen als een droog, dan begrijpt men, dat er geen middel bestaat, dat ieder eczeem kan genezen. Hoe acuter een eczeem hoe voorzichtiger men behandelen moet; prikkelende middelen zijn

dan uit den booze; men kan dan boorzink-, of salicylzalf gebruiken. Is dit eczeem vochtig, dan geven men natte verbanden met boorwater, resorcine oplossing (een half tot een procent) salicyl oplossing (1%). In chronische gevallen geeft men graag zwavel of teerpreparaten. Dit wat de plaatselijke behandeling betreft; dat men natuurlijk ook aandacht moet besteden aan de voeding en leefwijze van de patient spreekt van zelf.

Kali Besar Zuid, Batavia.

Photo: G. Batavia.

Sarangan.

Door:

SIE BOEN LIEP, Batavia-C.

NOG een laatste bocht — en Magetan, het land der heerlijke mangga's santok, ligt achter U. Dan begint de motor te zuchten en te hijgen en voelt U plots de frisse berglucht, die Sultan Lawoe den reizigers uit de broeiendhete vlakke tegemoet zendt als een opwekkende welkomstgroet.

Want vóór U troont onzichtbaar voor het menselijk oog de heilige geest van Sultan Goegoer, zoon van den vorst van Modjopahit Browidjojo, die ten tijde van de zegetocht der Islam over Java hierheen heeft moeten vluchten en sindsdien dit rijk beheerst met zijn harmonische weelde van berg en bos, zijn rijkdom aan water, dat of lachend in dartele overmoed springt van steen op steen, of zich neerlegt in de bezonkenheid en wijde rust der diepblauwe meren.

De motor kreunt en kronkelt naar boven en de eerste dessa, die U bereikt, is Plaosan. Links en rechts rijen Chinese toko's en warongs de hele weg door tot Girimojo.

Dan komt U aan het eindpunt van de autobusweg: Ngerong.

Bruisende watervalletjes en stroompjes begroeten Uw komst en hun lachende groet klinkt U als een bemoediging in de oren bij de zware klim, vol bochten en steile hellingen.

Bergen en nog eens bergen rondom.

Diep beneden tekent zich als een witte lint duidelijk de autoweg af, die zich slingert langs sawahs, bomen en huizen.

Iedere bocht brengt U dichterbij Sarangan, iedere voetstap tilt U steeds hoger uit de sfeer der vlakke met haar jachtig leven en haar rusteloze struggle for life.

Telaga Pasir.

Als een blauwe jade gevat in smaragd glinstert in de blakende zon de Telaga Pasir, het grootste en mooiste van het tweelingmeer van Sarangan.

Zó rustig en vredig ligt het midden van lachende villa's en hoogop-piekende tjemara's, dat het haast ongelooflijk klinkt, hoe in de diepte danjans kunnen wonen, die — zo zegt het volksgeloof — elk jaar menselijke offers vragen.

Maar de moderne mensen bekommeren zich weinig om danjans of boze geesten en in de vakantie wemelt het meer dan ook van badgasten, welke van heinde en ver in dit lieflijk oord verfrissing van lichaam en geest zoeken. Dan ziet U jong en oud in cano's wegglijden over het spiegelgladde wateroppervlak, of zich meten in hun zwemcapaciteiten.

In de namiddag, wanneer de zon ter kimme neigt en grijze wolken als schaduwen drijven over de bergruggen, ziet U vaak een eenzaam zeilbootje als een bewegend

wit doekje tegen de donkere massale achtergrond. Dan is het hier zó stil, dat U die stilte horen kunt.

Af en toe alleen klinkt hoog boven U de zang van een sprokkelaarster die een gending uitgalmt, zuiver en fijn in deze serene atmosfeer van stilte en harmonie.

En nauwelijks is het eerste couplet uit, of uit de dichtheid der tjemara-bossen schalt een tweede mooie vrouwenstem, die improviserend de eerste gending beantwoordt.

Het is een lied van zoete romantiek en schuchtere liefde, dat spontaan welt uit de diepten dier eenvoudige zielen. In deze lieflijke atmosfeer is het net, alsof de remmen der maatschappelijke normen wegvallen en de mens zonder enige terughouding zegt, wat in hem leeft aan zoete wensen en liefdesverlangens.

Alles is zo eenvoudig, zo vredig-zoet en stil, dat U willoos de invloed ervan ondergaat en Uw ziel het rythme overneemt der pittoresque omgeving.

En in deze sfeer van rust en contemplatie past niet het drukke, jachtige en wielende der Westerse samenleving, niet de individualistische, zelfbewuste en heerszuchtige levenshouding van het Westen.

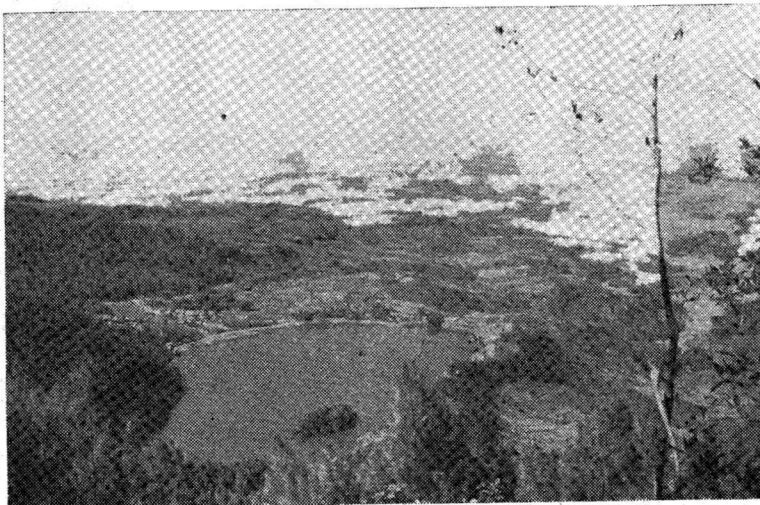
Temidden van zulk een entourage past slechts het Costerse beeld van het streven naar harmonie met het Heelal: de Javaan, die in rustige tevredenheid gebogen zit over zijn dampende koffie of zijn rokok kretek rookt met diepe genietende trekken.....

Cf: de Chinees, die na het harde zwoegen wuwei-en gaat en zich oplossend en verliezend in de onverstoorbare rust en heerlijke harmonie der mooie omgeving zijn ziel vliegen laat over het rimpelloze watervlak, de piekende toppen der tjemara's en de golvende lijnen der bergen.

Zo, te kunnen zijn „in tune with the Infinite”, in harmonie met het Oneindige, is het geluks-ideaal van den Costerling.

Eenvoudig kinderlijk geluk.

En dan begint U te peinzen en

1. Zijn rijkdom van water, dat zich neerlegt in de bezonkenheid en wijde rust der diep-blauwe meren.....

zich in gemoede af te vragen, wie in wezen gelukkiger is:

De Westerling, die met minachting neerziet op hetgeen de Oosterling aanziet voor geluk; die in rusteloze jacht naar rijkdom en comfort, naar overheersing der natuur en verovering van verfijnd genot en plezier in verbijsterende tempo en energerende haast van het ene levensmoment vliegt naar het andere teneinde de elementen naar zich toe te halen, waaruit hij

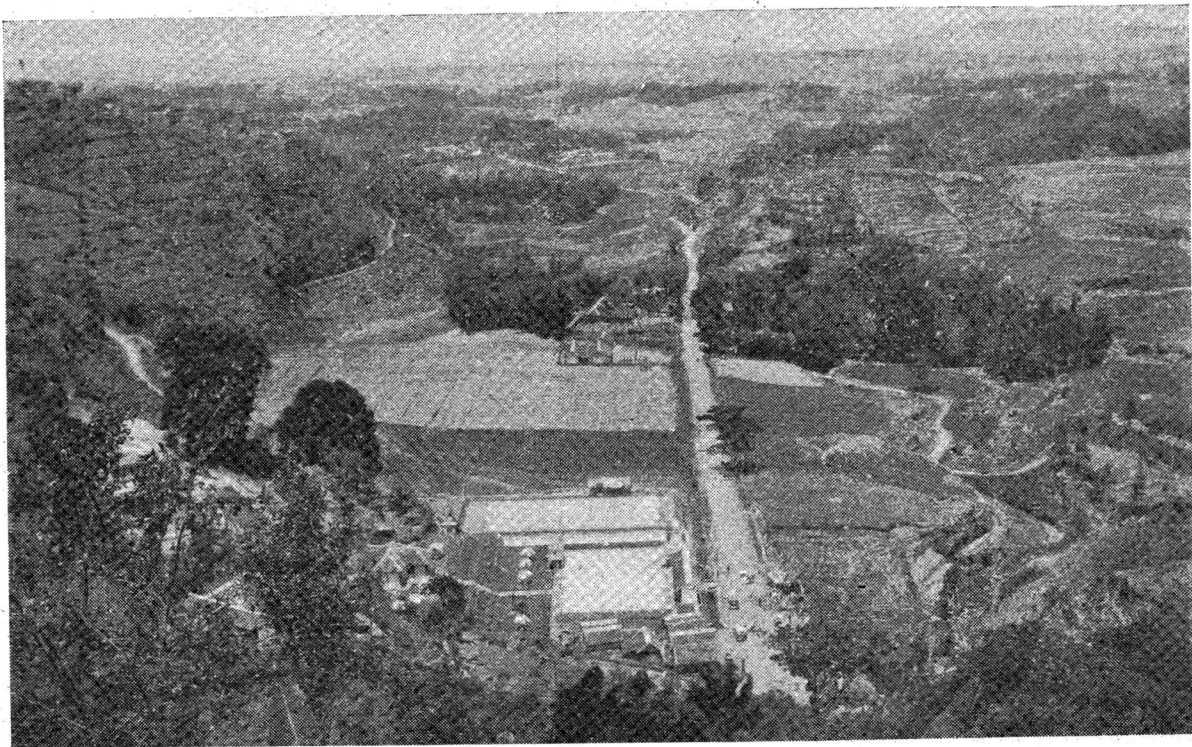
zijn hoogst gecompliceerd geluk meent te moeten opbouwen en... met gesloopte zenuwen naar dit oord trekt om rust en nieuwe krachten te putten, of:

De Javaan, die met een paar dubbeltjes per dag tevreden is en in die tevredenheid zijn geluk put, of, om een ander voorbeeld te nemen:

De Chinees, die zelfs in de diepste dessa's zijn toko of warong opent, rustig en ijverig doch nooit

gehaast of gejaagd werkt van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, zijn centen en dubbeltjes geduldig verzamelt en zijn bescheiden geluk puurt uit het rustige werk, uit de kleine genoegens, welke hij in die dessa's weet te scheppen uit de meest gewone dingen des levens.

Zeker, U mag dit geluksgevoel kinderlijk noemen. Maar komt het vruchteloos zoeken naar geluk van den modernen mens niet, doordat hij verleerd heeft dit goddelijk

2. Diep beneden de autoweg, die zich slingert langs sawahs, bomen en huizen.....

3. Als een blauwe jade gevat in smaragd.....

vermogen van een kind te verstaan en te waarderen, om ontroerd te zijn en te genieten van zelfs de kleinste dingen des levens?

En is deze kinderlijke trek in het Chinese karakter goed beschouwd niet juist de zegen, die hem met succes gebracht heeft naar deze eenzame dessa's, die hem ueberhaupt gemaakt heeft tot zulke eminente kolonisten?

Wie de kolonisatiegeschiedenis kent van Borneo, Sumatra, Java e.a. dien hoef ik niet te vertellen, wat voor grote rol de Chinezen daarbij hebben gespeeld. We hoeven niet eens zover terug te grijpen in de geschiedenis. Wie bij het bereizen der dessa's op Java goed kijkt, zal opmerken, dat haast

alle warongs en toko's van Chinezen zijn, zo ook de toko's op de helling van de Lawoe. Het is zelfs zo, dat het opkomen van Plaosan en Girimojo zich concentreerde rondom een Chinese toko als kern. En ook bij de kolonisatie van de meest onherbergzame oorden in Borneo etc. breidde het kolonisatiegebied zich uit rondom een Chinees dorp. Hoe gevaarlijk zulk een penetratie is, blijkt wel uit de vele moord-partijen op de Blanken, die zich als eerstelingen waagden in de binnenlanden. Daarom trekken de Blanken het binnenland in onder geleide van een tot aan de tanden gewapende macht.

Slechts de Chinees trekt rustig en welgemoed de meest onherbergzame en gevaarlijke streken in, zonder geleide, zonder pistool of geweer, doch alleen gewapend met één wapen bij uitnemendheid, een wapen echter, dat niet dreigt of wondt, maar zachtmoedig stemt en aantrekt: *zijn kinderlijk hart...*

En het is dit kinderlijk hart, hetzelfde kinderlijke hart, dat zo intens genieten kan van de meest gewone dingen op aarde, hetwelk den Chinees uittilt boven alle kolonisatie-moeilijkheden en hem linea recta plaatst midden in het hartje van het te koloniseren land.

Deze buitengewone charme, dit

geweldige aanpassingsvermogen der Chinezen ontspringt dus evenals kunst om blijdschap en geluk te putten uit de meest eenvoudige en voor de hand liggende dingen uit de omgeving — op een gemeenschappelijke bron: *de kinderlijke trek in het Chinese karakter.*

En inderdaad zit er veel waars in het gezegde, dat de Chinezen een volk van grote kinderen zijn. Maar aan de andere kant wordt beweerd, dat de Chinezen nooit jong zijn geweest.

Wie heeft nu eigenlijk gelijk?

Geen van beide.

Beide beweringen belichten alleen twee facetten van de Chinese volksziel, niet het geheel. Want, hoe wonderlijk het ook moge klinken, de Chinees is kind en oudman tegelijk. Of om de woorden van Lin Yutang te gebruiken: „De Chinezen zijn oud als cultuurmens, dus cultureel oud, maar jong als ras.....”

Ook Ku Hung Ming zegt hetzelfde, als hij schrijft: "The real Chinaman is a person with the head of a grown-up man and the heart of a child."

Deze kinderlijke trek in het Chinese karakter is voor de Westelingen, die behept zijn met ziekelijk rassenvooroordeel en rassenwaan, koren op hun molen, een dankbaar gegeven namelijk, om hun waan te

bewijzen, dat de Chinezen een minderwaardig volk zijn.

En J. W. Schotman meent naar aanleiding van de uitspraak van Ariën Kappers, dat het hersentype der Chinezen foetaal is, voor zijn waan zelfs een anthropologisch-anatomische basis ontdekt te hebben.

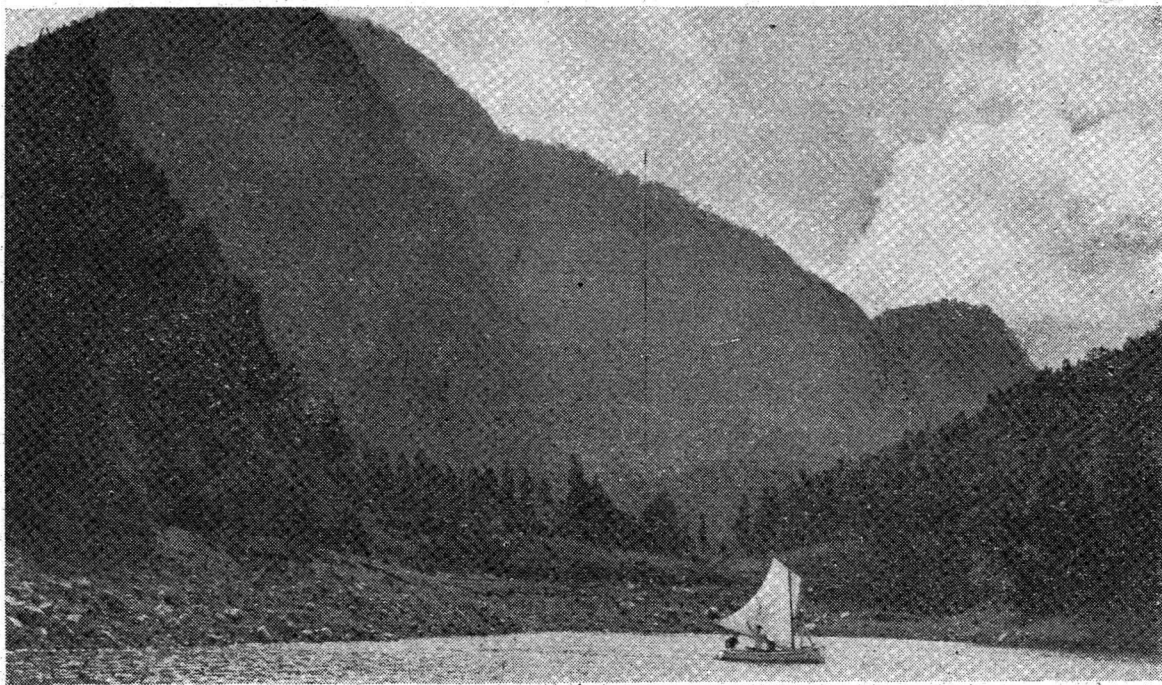
Zijn „Eureka” was helaas wel wat voorbarig, nee, zelfs misplaatst. Want in zijn ontembare ijver, om aan zijn theorie een wetenschappelijke tint te geven, heeft hij door het aanhalen der resultaten van het onderzoek van Ariën Kappers (n. l. dat het hersentype der Chinezen foetaal is) onbewust, ongewild en in zijn onkunde t.a.v. de foetalisatieleer van den groten Bolk, het Chinese volk het grootste compliment gemaakt, dat een volk maar krijgen kan.

Want wat wil dat zeggen, als men de diagnose stelt, dat het hersentype van een volk foetaal is?

Dit:

„Dat het volk *nog niet verstokt* is, dat het zich nog in vele richtingen kan ontwikkelen en het geweldige aanpassingsvermogen en de diepe ontvankelijkheid bezit van een kind!

S.

4. Een eenzaam zeilbootje.....

Nieuwjaar in den vreemde.

Door:

MEJ. YAP TJOEI GIEN.

„ZOU Taon Baroe Zaterdag of Zondag zijn?” vroeg mijn moeder zich af. We waren vorig jaar in Nice tegen nieuwjaarsdij en wisten niet eens precies op welke datum Tjhia-gwee zou beginnen.

Maar ik vond, dat we toch een bijzonder tintje moesten geven aan de eerste dag van ons nieuwe jaar.

Dus togen we naar één van de grote winkelmagazijnen, waar men te kust en te keur kon grasduinen in een reeks van beeldige toiletjes de dernier cri. Eindelijk was dan de keuze bepaald. De stroom van lofuitingen op de laatste modetint, op het toiletje, dat je niet bevat ondanks een verontwaardigde „mais c'est très en vogue!” van de al te handige verkoopster, hield op.

Sterker dan een rots is zij, die zonder iets te kopen de mode-etage verlaat. Dan nog een paar bijpassende schoenen. Eh bien, het nieuwe jaar kan komen!

In het begin vereist het wel een zekere handigheid om gauw te slagen in het winkelen in zo'n grote winkelmagazijn. Maar meestal hangen er naast de lift of de roltrap wel plakaten, waarop vermeld staat, welke dingen men in de di-

verse etages krijgen kan. Wat men al niet krijgen kan!

Vanaf pollepels tot een luxueus kamerameublement.

En is Madame moe, dan gauw naar het restaurant gestegen of gedaald.

Wat gebruikt U het liefst? Een ijsje, een taartje of jus de legumes, de modedrank?

Zondag. Nieuwjaarsdag.

Een dag als andere dagen, een gewone dag, de koesterende Riviera-zon al vroeg aan de hemel. Geen „boem-pet-pet, boem-pet-pet” en het „Wien Neerlands bloed” van de stereotype straatmuzikanten op Nieuwjaarsmorgen wekten ons.

Gelukkig Nieuwjaar!

We gingen naar de bloemenmarkt en kochten een armvol mimosa, viooltjes en narcissen. Een blanke camelia stak ik op m'n mantel.

We gingen door een park en hadden voor een paar francs een prettig zitplaatsje, van waar uit we de blauwe Middellandse Zee konden zien.

't Was geen badseizoen. Geen enkele moderne Eva waagde 't de

Sirenen en Tritons te evenaren. Neen, 't was nog te koud voor zwem- en strand-vermaak, hoewel eigenlijk moeilijk van strand gesproken kan worden, als er alleen een rotsachtig stukje zand langs de gemetselde kaden is.

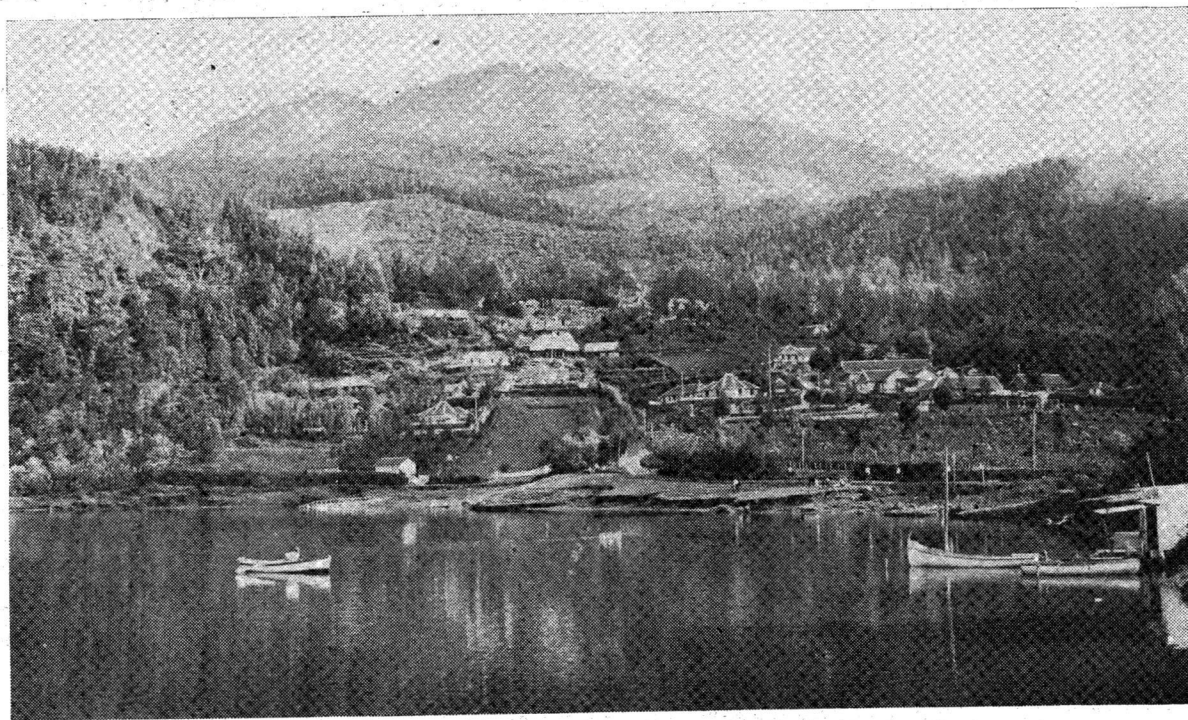
Men wandelt in 't winterseizoen, zit in de zon op de brede quai des Anglais of op een hotelterras, waar een strijke aardige melodietjes de lichte lucht inzendt. Het wemelt er altijd van touristen.

Vanaf knikkebollende oude grootmoeders tot vrijende paartjes, die zich niets van 't kijkgrage publiek aantrekken, en tot hele kleine dreumesjes met bonnes, die kruiswoordraadsels proberen op te lossen.

Aardig en beleefd zijn die Franse kinderen, in tegenstelling met de Hollandse straatjeugd, die nooit kan nalaten je na te lopen en uit te schelden!

We koesterden ons als luie poesen in de warme zon. Hoe blij is men in Europa, als de zon schijnt, hoe waardeert men haar warmte en gloed.

Een Engelse dame, die in Indië gewoond heeft en die ons Maleis

5. Rustig en vredig temidden van lachende villa's en hoogopprekende tjemara's

Foto's: Azia.

hoorde spreken, sloot zich bij ons aan. Een babbeltje werd begonnen over het verre Java. Het was net of het gesprek ons in gedachten dichterbij huis bracht.

En als een zachte bloemengeur in onze hotelkamer hing, dan was het net of we iets misten. Geen rustig kringende grijze wolkjes boven de hio op de altaren, waarvan de geur het hele huis doortrok. Geen lekkere koekjes in stijve stopflessen met bloemetjes en lovertjes op het deksel.

Geen tjio-hwa, met sierlijk gebaar de gast aangeboden.

En vooral, geen blijde kinderen in spiksplinternieuwe kleren, die Slamct Taon Baroe komen wensen.

Immers voor de kinderen is Nieuwjaarsdag het hoogtepunt van pret en feestelijkheid. Minstens een maand tevoren worden de dagen geteld. De nieuwe kleren, die de meisjes bij iedere gelegenheid, die ze maar kunnen nemen, eventjes gladstrijken en strelen, aanvaarden de jongens met een air van „vooruit dan maar, als het moet!”

Ik herinner me nog goed de nieuwjaarsdagen, toen ik een kleine hummel was en rondliep met een stijf vlechtje, met een roodwollen verlengstuk.

In de eerste plaats brachten de koekjes je al in onnoemelijke verrukking. Heel wat overredingskracht is er voor nodig om een bedorven maag te voorkomen. Het schoongewassen huis met de rode bakstenen vloeren, de zijden gordijnen met gouborduursel en franje, de kwee-tjina of kwee-krandjang in kegelvormige stapels op de medja-aboe en 't kralen poppetje of vogeltje op de puint. En dan de dag van het hele lange jaar!

Een lange sliert petasan, met knetterend gefap en geknal, kondigde hem aan.

De mooiste jurk werd aangetrokken. Op één na de mooiste was voor Tjap-go-meh, de daaropvolgende in schoonheid.....

Ach ja, het belangrijke kledingvraagstuk begint al heel vroeg.

Als iedere huisgenoot was gelukgewenst en de in rood papier gewikkelde angpauw was opgeborgen, dan was daar de barong-saij met de uitpuilende ogen en de gapende muil, die je verrukte en angstig maakte. Hij kwam helemaal het huis binnen, want de grote zwarte deuren met koperen

kloppers waren wagenwijd open. Wat was ik bang, dat de tepekong boos zou zijn, dat die ongemanierde barong vlak voor zijn altaar zulke capriolen maakte.

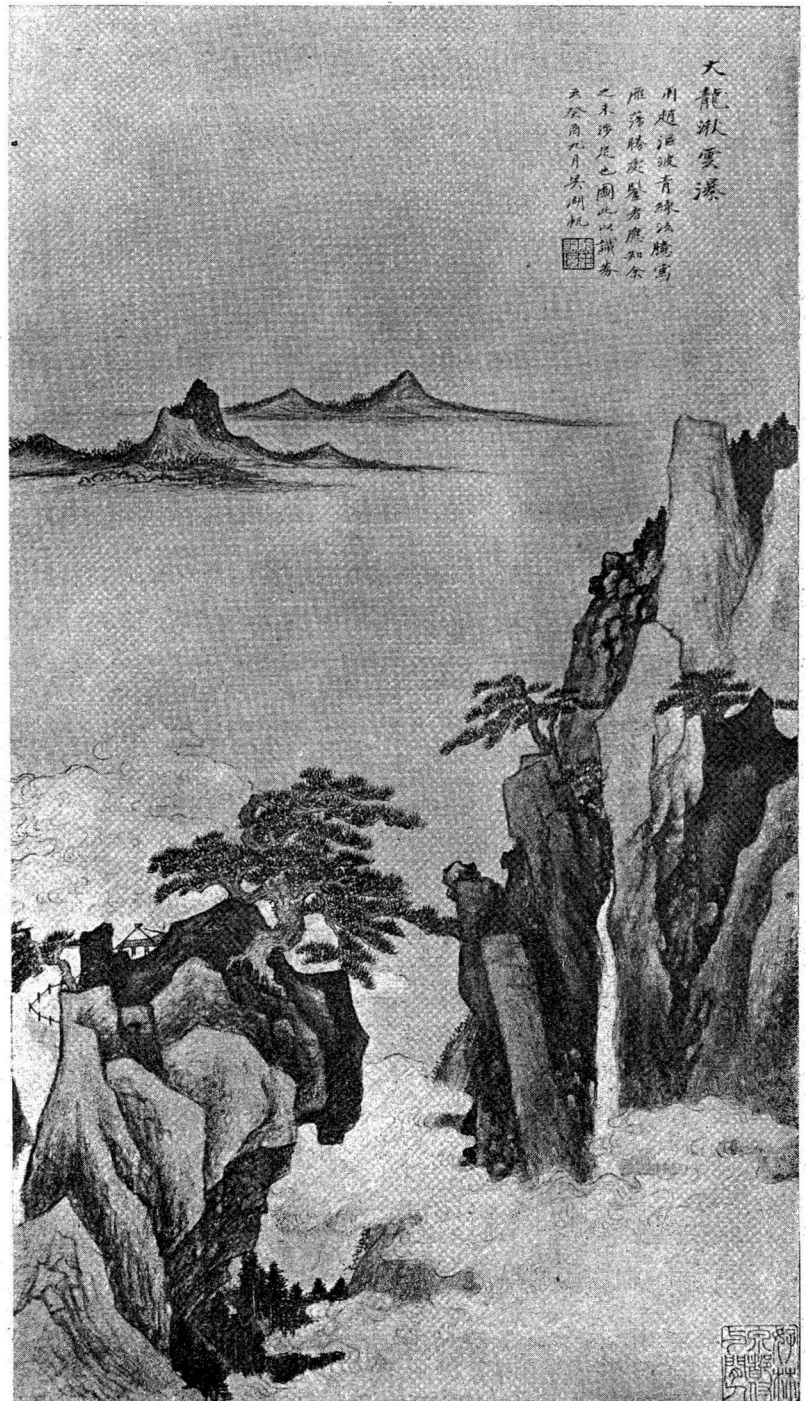
De strenge Kwan Kong met zijn vijf snorren en de vreselijke knecht met zijn grote zwaard en uitpuilende ogen in zijn zwart gezicht. Elke

keer als ik voorbij hen rende, prevelde ik m'n schietgebedje: „Tepekong, minta poppie, peng an!”.....

Jeugdbelevingen zijn als vrolijke zonnestrallen in je herinnering.

Een heleboel kinderen schreven me vorig jaar brieven om me een Gelukkig Nieuwjaar toe te wensen. „Dit jaar was Nieuwjaar niet zo

Yen Tang-water val (Chekiang).

Teekening van Wu Hu-Fan.

leuk. Het geld voor de petasan, enz., moeten we sparen voor de arme kinderen in China. Het is erg jammer, maar we kunnen er niets aan doen!"

Berusting, maar ook teleurstelling spraken er uit de brieven.

De enige feestdag in het jaar hebben deze kinderen opgeofferd.

"Nieuwjaar was zo stil en saai, ik was maar gaan slapen!" zei een meisje met een zucht.

"Dat is de schuld van de Japannezen, hoor!" wist eentje haar gerust te stellen. En nu, nu zitten de kinderen al weer reikhalzend uit te kijken naar het nieuwe jaar. „Als het nieuwe jaar komt, zijn we allen blij. Moeder laat het huis witten. De meubels worden schoongemaakt en voor de ramen hangen nieuwe gordijnen. Op Oudejaarsavond kan ik niet slapen, want de volgende dag is Nieuwjaar. We hebben er zolang op gewacht. En op Nieuwjaarsdag wensen we iedereen geluk. Misschien krijg ik weer een angpauw, dat is vreselijk leuk". De angpauw, door sommige modern georiënteerden af-

gekeurd als zeer onpaedagogisch, omdat verondersteld wordt, dat de kinderen liever gaan naar hen, die f 2.50 geven, dan naar degene die slechts 1 kwartje missen kan, is een bron van onuitputtelijk genoegen.

"Jullie gaan liever naar rijke familieleden om een grote angpauw te krijgen?" vroeg ik een troepje jongens en meisjes. „Neen!" een koor van verontwaardigde stemmen.

"Kan niet schelen, hoeveel; angpauw is leuk. Geen angpauw ook niet erg, Nieuwjaar blijft leuk!" riep een stem.

Ach, maakt U er een bijzondere dag van! Er is toch geen reden om zo somber gestemd te zijn, nu ons vaderland de vijand al twee jaar heeft kunnen weerstaan en de dag van de overwinning niet zo onbereikbaar lijkt als in 't begin van de oorlog.

"Wij sluiten de winkel, want 't is Nieuwjaar, en dan leest mijn vader voor uit de *Sam Kok*, en ik en mijn broertjes en m'n moeder luisteren aandachtig!"

Bezorgt U Uw kinderen net als die vader een prettige Nieuwjaarsdag, waar ze het hele jaar op kunnen teren. Een kinderhand is gauw gevuld.

WOORDSPELING.

Volgens *Kladderadatsch* (Berlijn) is de Volkenbond alias League of Nations thans verworpen tot een League of Hallucinations!

HANDIG.

Vriendin tot pantoffelheid: „Ga je nou al weg? Wees maar niet ongerust! Ik heb een alibi voor 1 manspersoon!"

LOGISCHE VRAAG.

„Laat wat voorbij is, voorbij, jongen!"

„Maar waarom moet ik dan op school geschiedenis leren?"

LIEFDE.

Zij: „Maar lieverd, wij kunnen toch niet van liefde alleen leven!"

Hij: „Waarom niet, als je vader je maar voldoende lief heeft."

„Morgengluren".

Foto: Lauw Soen Tjiang, Banjoewangi.

Nomer satoe

Paling baek sendiri

Bedak Ajoë boekan seperti laen - laennja bedak pasaran. Tjoema bisa direndengken dengen toilet - poeder jang paling ternama baek dari Europa.

BAHU TAHUN JANG BARDU
 MARLAH S. S. ROEMAH
 YONGGA S. SANTIASA PER
 MA DAILY BELAMITAN
 BENTU SEDIA

BAHU TAHUN JANG BARDU
 MARLAH S. S. ROEMAH
 YONGGA S. SANTIASA PER
 MA DAILY BELAMITAN
 BENTU SEDIA

